

CORIOLAN PĂUNESCU

Plecările mele

Мои отправления

Editura
Universitară
DANUBIUS

CORIOIAN PĂUNESCU

Plecările mele

Мои отправления

Copyright 2021

Toate drepturile pentru această lucrare sunt rezervate autorului. Reproducerea ei integrală sau fragmentară este interzisă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PĂUNESCU, CORIOLAN

Plecările mele / Мои отправления / Coriolan

Păunescu. – Galați: Editura Universitară Danubius,
2021, traducere Virginia Chiriac

ISBN 978-606-533-563-9

821.135.1-1

Tipografia *Zigotto* Galați

Tel.: 0236.477171

CORIOLAN PĂUNESCU

Plecările mele

Мои отправления

In limba rusă de

VIRGINIA CHIRIAC

Editura
Universitară
DANUBIUS

2021

ПРЕДИСЛОВИЕ

Эта книга объединяет в единую художественную концепцию стихотворения, опубликованные в разных томах Кориолана Пэунеску, на протяжении времени, которые привлекли наше внимание метафорическим возбуждением поэтического дискурса, а также идеальной смысловой и стилистической гармонизацией выразительных планов. Переводческая деятельность требует не только серьёзного знания двух языков, которые являются главным материалом нашей работы, но нам надо и глубокое понимание художественного содержания и понимание значений основного текста, чтобы его преобразовать в соответствующий стилистический регистр другого языка. Конечно, фильтрация и моделирование лексического материала, предназначенного для перевода, подразумевает определенную нотку субъективности, которая проистекает из собственного видения и из интерпретативной способности переводчика. У нас непростая задача, обработать литературное произведение такого чуткого, тонкого и глубокого художника, со стилем особой изысканности, как великий поэт, Кориолан Пэунеску.

Мир этого лиризма исходит из огромной моральной силы, которая выражает удивительную способность лирического Я, пойманного в сети его собственного эстетического вероучения, ассимилированного с его творческим желанием, преображать реальность посредством постоянного идеала для завершения. Автор многочисленных поэтических сборников принадлежит к литературному современному течению, наряду с романтическими мечтателями, с поэтическим сознанием, пересеченным невыразимым комплексом расплывчатой меланхолии, мимолетных мечтаний и стремлений к царству всеобщей гармонии: *Я скрипач одиночной скрипки/под ярким голубым небом,/тот, кто знает сигналы облаков/и страх человечества катастрофы.//Я отличаю вечный звук атомов/и вижу живые расстояния между планетами/в концентрации огромных времён/со всем, что было и остается./На крыле бога поднимаясь высоко//Я заставляю свою лютню петь сама//из мира звезд всегда некоторые кричат//что я призываю планету слушать меня. (Судьба)*

CUVÂNT ÎNAINTE

Cartea de față reunește, într-o concepție artistică unitară, poeme publicate în diverse volume semnate de poetul Coriolan Păunescu, de-a lungul timpului, care, în vederea traducerii lor, în limba rusă, ni s-au impus atenției, prin tematică, dar și prin perfecta armonizare semantică (și stilistică) a planurilor expresive. Aceasta, pentru că traducerea unor versuri impune nu doar o solidă cunoaștere a celor două limbi, ci și o profundă înțelegere a mesajului artistic și a sensurilor textului ce urmează a fi convertit într-un registru stilistic cât mai adecvat limbii respective. Este, de altfel, cunoscut că filtrarea și modelarea materialului lexical, destinat traducerii, implică o anumită notă de subiectivitate, ce rezultă din propria viziune și abilitate interpretativă a propunătorului. Nu este, prin urmare, o misiune deloc facilă prelucrarea unei creații literare ce poartă amprenta unui autor atât de sensibil, de subtil și de profund, cu un stil de un rafinament aparte, așa cum este poetul Coriolan Păunescu.

Lumea liricii păunesciene emană o imensă forță morală, ce rezultă din capacitatea uluitoare a unui Eu liric prins în mrejele propriului crez estetic, asimilat dezideratului său creator, de a transfigura realitatea, în virtutea unui permanent ideal către perfecțiune. Autor al numeroase volume de poezie, Coriolan Păunescu, se înscrie în actualitatea literară, pe linia visătorilor romantici, cu o conștiință poetică traversată de un complex indicibil de melancolie difuze, de evanescente reverii și aspirații către un tărâm al armoniei universale: „*Sunt lutierul unei singure viori/sub strălucirea Cerului albastru,/cel care știe semnalele din nori/și-a omenirii teamă de dezastru.//Disting eternul sunet din atomi /și vii distanțe văd între planete/în concentrarea timpilor enormi /cu tot ce-a fost și-ncă mai este.//Spre-nalt suind pe-o aripă de zeu/singur îmi fac lăuta mea să cânte/din lumea stelelor strigând mereu/că îndemn planeta să mă asculte*”(Destin).

Каждый том стихов, опубликованных Кориоланом Пэунеску, возводит храм, посвященный чистой красоте, вечно инкрустированной в пределах неисторических времён, ограниченных небесного порядка. Созревание художественного выражения не влияет на подлинность художественного видения и на просодическую изысканность, определяющие особенности стиля этого самобытного художника, напротив, опыт наливает в новую форму, тщательно изучённую, поэтический материал, прогрессивно идущий по пути художественного самореализации и совершенствования.

Мечтатель *sui-generis* и перфекционист, постоянно пропитанный болезнью сомнения, этот очень сложный поэт находится в неразрешимой дилемме личных устремлений, живя в неизмеримом размере собственной огромной духовности, своё искушение летать: *Я снова ушёл своим/решительным шагом,/ мой шаг перевернутый и военный. //И ещё я боюсь мифа о саду/с белыми и холодными цветами, /и тоже боюсь моего юного коня,/который летит, когда ты проходишь,/невинный и притаившийся сквозь листья./И я снова ушёл своим решительным шагом,/ритмичным и звонким/в самые ясные моменты. (Мои отправления)*

Стремление лирического Я выйти из тупика, вызванного враждебностью отчуждающей реальности, а идея бегства в широкие горизонты космического порядка напоминает нам русского поэта Михаила Лермонтова с его «Воздушным кораблем». У нашего поэта существует такая же сила изображать нереальный горизонт, с помощью великолепных украшений которые превращаются в соблазнительную альтернативу повседневного concreta: *Через сферу мира, увиденного с полёта/я пройду, как напряжённая стрела/стремясь среди старого чистого света/материю священного мечтательного океана.//Меня сейчас приглашают/белокурые сирены и великие гиды/с ними пройти через морские волны отдыхая на белом льду.//И вот, позвал меня своей ночью/грустный капитан моего корабля/и говорит мне, что этот корабль/никому не принадлежит/по азимуту, ведущему к звёздам. (Белое обещание)*

Fiecare volum de versuri publicat de Coriolan Păunescu înalță un templu închinat frumuseții pure, etern încrustate în nelimitările unui timp anistoric, circumscris ordinii celeste. Maturizarea expresiei artistice nu împieteză cu nimic autenticitatea viziunii artistice și rafinamentul prozodic, caracteristici definitorii ale stilului acestui artist original, ba dimpotrivă, experiența toarnă în tipare noi, atent studiate, materialul poetic, urmând traseul evolutiv al progresului, pe calea împlinirii și desăvârșirii artistice.

Un visător sui-generis, un perfecționist macerat permanent de morbul îndoielii, poetul acesta, atât de complex, se află într-o insolubilă dilemă a aspirațiilor personale, trăind la dimensiunea incomensurabilă a spiritualității hyperionice, tentația zborului și a evadării din încorsetarea propriei ființe, disjunsă dorinței „extreme” de imersiune a cunoașterii în interioritatea abisală a propriului eu afectiv: *„Iar am plecat să zbor, /cu aripa mea frântă, / iar am plecat...// Și încă mă tem/ de mitul grădinii, /cu flori incolore și reci,/de murgul meu tânăr/ care zburdă inocent prin frunzare.// Iar am plecat ca un nor,/jucându-mi calul visat/în ritm cadențat și sonor/ prin clipe extreme...// Și-am zis atunci că încă mi-e dor,/ de tot ce-am uitat,/ că mi-e sete și frig, /poate prea frig în vara cu ploaie de soare(...)” (Plecările mele).*

Este evidentă strădania Eului liric de a depăși impasul generat de ostilitatea unei realități alienante, iar soluția evadării în vastele orizonturi siderale ale ordinii cosmice ne duce cu gândul la poetul rus Mihail Lermontov, cu a sa „Corabie a văzduhului”. Regăsim la poetul nostru aceeași forță de plasticizare a imaginarului în decoruri fastuoase, care se transformă într-o alternativă seducătoare a concretului cotidian: *„Voi trece ca o săgeată încordată/pe roșia inimă ca poama de măr/ și să tresăr din iarba nevinovată//la ivirea Selenei ajunsă-n răspăr. //Nu mă vor plânge pe nicio cărare/roze ale răzvrătitelor brize/ ce cheamă în adâncuri de mare// ochii sacri luminați de banchize.//Și, iată, ne strigă din noaptea lui/căpitanul viteaz al corăbiei mele/ deși mantia nouă îi atârnă în cui//ca o margine renăscută din stele//” (Alba promisiune).*

В некоторой серии стихотворений Кориолана Пэунеску, он показывает свою удивительную юношескую искренность, раскрывая свою готовность мечтать, будучи очарованным феноменальным зрелищем мира и используя свою неистощимую творческую фантазию. Интенсивность и уникальность его эмоциональных переживаний определяют его поэтическую судьбу, часто являясь источником драматического чувства одиночества: *Давай пойдём, детка! Пойдём/ и поставим табличку в окошко./ Фиолетовый нож теперь мы выбираем/ который мы заточили бы камнем.// Давай пойдём, детка! Давай бежим// с дикого горного хребта// дракон времени/ хотел чтобы мы снова оплакивать/ страдания которые пришли от голубой звезды.// Давай пойдём! Нам надо просыпаться// когда ветер дует на его единственную клавишу/ и нам надо защитить от хищного зверя видя, как он кричит на обширной равнине. (Давай пойдём)*

Волна эмоционального излияния удаляется под влиянием его ясности, в гордое единство, как протест против обескураженной перспективы умирающего человечества, которое уничтожает его идеалы в прискорбной экзистенциальной тщетности: *Давно я был источником,/ который под аскетическими слоями течёт/ и снова страдает от одиночества/ и от желания пронзить.// И если в луче луны, резкая мысль// приходит ко мне из облака,/ я заблудился в мире, задушив её/ когда я хочу спуститься со звёзд. (Сомнительный источник)*

Благодаря оригинальности эстетической формулы и архитектурной изысканности идейной структуры, произведение Кориолана Пэунеску ставит его в первую линию поколения поэтов, которые достойно представляют румынскую литературу.

ВИРДЖИНИЯ КИРИАК

Într-o serie de poeme, Coriolan Păunescu își exprimă uimitoarele resurse de candoare adolescentină, dezvăluindu-și disponibilitatea către visare, fascinat de spectacolul fenomenal al lumii și având la îndemână un inepuizabil registru de mobilități ale fanteziei sale creatoare. Intensitatea și unicitatea trăirilor sale afective îi singularizează destinul poetic, fiind adesea și sursa unui sentiment dramatic de însingurare: *„Să mergem, iubito! Să mergem,/și să lăsăm un semn în fereastră./Un cuțit vinețiu acum să alegem/pe care să-l fi ascuțit de o piatră.//Să mergem, iubito! Hai, să fugim/dintr-o sălbătică montană creastă /balaurul vremii vrea iar să jelim/nenorocu-adus de steaua albastră”(Să mergem).*

Mareea efluviilor emoționale se retracează sub cenzura lucidității, în orgolioase distanțări față de perspectiva descurajantă a unei umanități în agonie, ce-și decimează idealurile într-o lamentabilă zădărnice existențială: *„Eu sunt demult izvorul care/pe sub ascete straturi curge/reîmbolnăvit de însingurare/și de dorința de-a străpunge.// Iar dacă în raza lunii gândul//abrupt îmi vine dintr-un nor/mă pierd în lume sufocându-l/și vreau din stele să cobor” (Îndoielnicul izvor).*

Emblematică pentru creația lirică actuală, prin noblețea formulei estetice și rafinamentul arhitectonic al structurii ideatice, opera lui Coriolan Păunescu îl impune în prima linie a generației de poeți, reprezentativi pentru literatura română contemporană.

VIRGINIA CHIRIAC

Ностальгия на луне

Давай, не останавливайся резко
как проезжающий трамвай
как тайна ночи,
как свист из прошлого.

Или как жёлто-синий шарф
порхавший через каменный город
который он и сегодня мне неизвестный.

И вот когда-то
одноколенное транспортное средство
отправится среди цветущих лип в Копоу
когда кричит луна

всё больше и больше жёлтой
и отчаянной,
потому что светлые и чёрные волосы
которые идут по своему тротуару

и нарушают свой сон, как эхо.

Nostalgii pe lună

Haide, nu te opri brusc
precum tramvaiul ce trece
ca o taină prin noapte
fluierând din trecut.

Sau ca o eșarfă galben-albastră
fluturând prin orașul de piatră
ce continuă să-mi fie și azi necunoscut.

Și, iată, odată și-odată
vehicolul cu o singură roată
va porni printre teii înfloriți în Copou
când luna strigă

din ce în ce mai galbenă,
și mai disperată
că niște plete blonde și negre-i
trec pe trotuar

și-i tulbură somnul ca un ecou.

Приглашение с дождем^{*}

Доктор, мой дорогой,
принимайте в серьёз, твою роль -

удалите зло острием волшебного железа.
Пусть кость останется молодой
и красивой,

в теле как летняя ветка

в котором дождь удовлетворяет свои прихоти,
горячего дождя, холодного дождя,
равнодушного и сильного дождя.

Тогда позволь мне упасть усталым

в мирный сон утра,
позволь мне упасть, как преследуемое животное
на руку королевы ночи.

---

^{*} Посвящается доктору Роланду Ковригу.

Invitație cu ploaie*

la-ți, doctore, rolul în serios –

scoate răul cu tăișul fierului magic.

Să rămână osul tânăr

și frumos

în trupul ca o creangă de vară

în care ploaia să-și facă mendrele,

de ploaie caldă, de ploaie rece,

de ploaie indiferentă și gravă.

Apoi, lasă-mă să cad sfârșit

în somnul liniștit al dimineții,

lasă-mă să cad ca un animal hăituit

pe un braț de regina nopții.

---

* Se dedică doctorului Roland Covrig

Вы не представляете, насколько я честен
когда я говорю, что мне холодно
в моей детской душе
которую я отрицаю жестом мужчины
кто умеет любить цветы и женщину -
всё, что вы забываете, доктор, когда вы врезаетесь в моё тело
и безразлично ругаетесь

как носильщик на площади белой души
которой боится одиночества.

Tu n-ai habar cât sunt de sincer
când spun că mi-e frig
în sufletul meu de copil
pe care-l reneg cu gestul unui bărbat
ce știe a iubi florile și femeia –
tot ce uiți tu, doctore, când tai în trupul meu
și înjuri cu indiferență

ca un hamal în piața sufletului alb
și temător de singurătate.

Белое обещание

Через сферу мира, увиденного с полёта
я пройду, как напряжённая стрела
стремясь среди старого чистого света
к миру священного мечтательного океана.

Меня сейчас приглашают
белокурые сирены и великие гиды
с ними пройти через морские волны
отдыхая на белом льду.

И вот, ночью, позвал меня
грустный капитан моего корабля
и говорит мне, что этот корабль
никому не принадлежит
по азимуту, ведущему к звёздам.

Никто здесь, ночью, нас не ищет
зная, что уже слишком поздно
и что сегодня и завтра я
живу на преданной и пустынной земле.

Alba promisiune

Voi trece ca o săgeată încordată
prin sfera lumii văzută din zbor
țintind prin vechea lumină curată
materia unui sfânt ocean visător.

Voi fi chemat acum întru mirare
de blonde sirene și mari călăuze
cu ele să trec în valuri de mare
odihnindu-mă-n albe banchize.

Și, iată, mă strigă-n noaptea lui
un trist căpitan al corăbiei mele
și-mi spune că nava-i a nimănu
pe azimutul ce duce-nspre stele.

Nimeni aici nu ne caută-n noapte
știind că-n timp e mult prea târziu
și de astăzi eu sunt și mai departe
trăitor pe pământul trădat și pustiu.

Новый край

На пруду слышен свист ночи,
на луне, под небом, ещё кто-то вздрагивает,
и путь рабов стал неподвижным.
и горячие мечтающие лошади проходят по вершине.

В воздухе рождается безумный шторм,
а в своём кресле Божество кажется неподвижным,
и голубое небо поддерживают святые духи
крики и орудийные залпы раздаются в мире.

Подковы вытаскивают искры из булыжников
и темно над бурной рекой
и в нашей планете река спешно вращается,
а мир движется к новому царству.

Сегодня в душе белая дымная погода
и я завершаю себя витая в облаках
я смотрю на звёзды, как на мои сестры,
вот для нас рождается новая дорога по Млечному Пути.

Un nou tărâm

Scâncetul nopții s-aude pe prund,
pe lună, sub cer, mai tresare un ins.
iar drumul robilor pare că-i stins.
și caii de foc trec pe culme visând.

Se naște în văzduh un iureș nebun,
în fotoliu, Divinul pare de neclintit,
și cerul albastru-i de sfinți sprijinit
s-aud în lume urale și salve de tun.

Scânteii scot potcoavele-n caldarâm
și-ntuneric e-n râul ce curge mocnit
prin spațiu planetei se învârte grăbit,
omenirea se duce înspre noul tărâm.

Azi în suflet e o vreme albă din fum
și eu mă-ntregesc lunecând către nori
privesc înspre stele de-a pururi surori
pe calea de lapte ni se naște un drum.

Мои отправления

Я снова ушёл своим решительным шагом,
мой шаг перевернутый и военный.

И ещё я боюсь мифа о саду
с белыми и холодными цветами,
и тоже боюсь моего юного коня,
который летит, когда ты проходишь,
он невинный и живой сквозь листья.
И я снова ушёл своим решительным шагом,
ритмичным и звонким
в самые ясные моменты ...

И кто знает, плачет ли ещё при лунном свете та девочка
у которой семь веснушек ?
И я тогда сказал, что скучаю по ней,
что я хочу пить и мне холодно,
может быть, слишком холодно,
в то лето с солнечным дождём,
когда глиняная кукла разворачивала облака
- всё ближе и ближе
к пульсу сновидения.

Plecările mele

Iar am plecat cu pasul meu
hotărât, parcă răsfrânt și cazon.

Și încă mă tem de mitul grădinii
cu florile albe și reci,
de murgul meu tânăr
care zburdă când treci,
inocent și zglobiu prin frunzare.
Iar am plecat cu pasul meu hotărât,
cadențat și sonor
în clipele-mi clare...

Și cine mai știe dacă fata aceea,
cu șapte pistrui, mai plânge-n zbor cu capul pe lună?
Și-am zis atunci că mi-e dor,
că mi-e sete și frig, poate prea frig
în vara cu ploaia de soare
când păpușa de lut desferică norii -
mai aproape, tot mai aproape
de pulsul visării.

У меня больше нет места

Я думаю, что у меня больше нет места
в старой букве R
рядом со скошенной травой, нить за нитью,
и спрятанной осенью
у бабушки в миндире
чтобы знать, как однажды выглядели
слова, которые она произнесла.

И ты, тот, который пришёл
у моего дома, как еретик,
ты учишь только свой язык,
плотно скрученный
и учишь только проникнуть себя
в мою стену
как жилистый червь
в соляную гору земли
моего великодушного сердца.

Я знаю, ты думаешь, что ты неизвестен,
но я точно смотрю на тебя.

Nu mai am loc

Eu cred că nu mai am loc
în bătrâna literă R
cu iarba cosită fir cu fir
și-ascunsă-n toamnă
de bunica-n mindir
ca să știm cum arată cândva
cuvintele crescute de ea.

Și tu, cel care-ai venit
peste casa mea, ca un erete,
nu înveți decât limba ta,
răsucită vârtos
și cum să te insinuezi
într-un perete
ca un vierme sârmos
în al pământului munte de sare
din inima mea, primitoare.

Știu, te crezi neștiut, în fine,
dar eu, am ochiul întors către tine.

Мысли

Она пришла ко мне
со своей душой в ладони
и её глаза сквозь щеки смеялись
как две фотографии.

Я посмотрел на неё с улыбкой, как
на ритм дождя в белом окне -
который, с течением времени, стал
быстрее чем гром неба.

Мы оба видели высокую траву
лежащую за ступеньками
неизвестными в будущей памяти
а ветер достойно играл
на свирели святые ектении.

Вдали, анонимная мечта пережила
её вторую жизнь, ультра-торжественную,
и в неразборчивых тонах она смотрела

на настоящую и старую эмблему.

Gânduri

Venise în palmă cu inima ei
și printre plete ochii râdeau
ca două fotografii.

Am privit-o surâzând, precum,
în geamul alb bățile ploii -
de la un timp mai repezi
ca tunetul din ceruri.

Amândoi vedeam cum iarba
înalță se culca-n urma pașilor
neștiuți în amintirea ce vine,
iar vântul cânta, cu demnitate,
sfinte litanii din fluier.

Departe, un vis anonim retrăia
a doua lui viață, ultrasolemnă,
și-n indescifrabile culori veghea

o veritabilă și veche emblemă.

На Атлантике

Я думаю, что Гольфстрим отдаляет меня
от всей моей Европы

И сквозь стеклянную воду высоких предательств
он согревает мою полосатую тень
из сердца Атлантики.

Но Роза Ветров играет
с востока на северо-запад
с Полярной звездой из высокого света.

Время от времени пятнистый дельфин
руководит своими собратьями
между нижними и верхними морями.
Наряду с Нептуном, он поддерживается
в его медном трезубце, сигнализируя
своим предкам, чтобы попросить Зевса
остановить волны.

И вокруг нас, китообразные понимают,
и мы начинаем говорить как герои одной сказки.

И Ньюфаундленд вытирает Запад
со своей очень нежной и потерянной прохлады.

Pe Atlantic

Cred că Gulfstreamul mă ține departe
de întreaga mea Europă

și prin apa de sticlă a înaltelor trădări
îmi încălzește umbra
dungată din Atlanticul inimii.
Roza Vânturilor însă se joacă
de la Est la Nord-Vest
cu Steaua Polară din înaltul luminii.

Când și când, orca bălțată-și
prezidează suratele la întâlnirea
dintre mările de jos și cele de sus.
Alături de Neptun, sprijinit
în tridentu-i de alamă, fac semne
strămoșilor, pe Zeus rugându-l
să oprească talazurile.
In jur, cetaceaele se-nțeleg din priviri,
iar noi prindem a vorbi ca într-o poveste.

Și, Newfoundland-ul șterge Vestul
de prea blânda și rătăcita-mi răcoare.

Летние игры

Тень идёт издалека
сквозь серо-голубой свет вечера
и, как пар жизни,
Блуждающая песня звучит.
И приходят ко мне на небесах
ясные, ночные демоны
и *кри-кри* громкий сверчок
появляется на гребне холма.
Приходит ко мне мечтательная фигура
белой девушки с кувшином
на плече, она поёт и на ухе
у неё, жёлтый, жёлтый цветок,
намеренно оторванный от Солнца.

Ой, красавица, красавица,
какой холодный экстаз пробует меня,
видя твою яблочную щеку
со старыми желаниями уйти

бесценной ночью.

Jocuri de vară

Vine umbra din depărtare
prin griul-albastru al serii
și, ca un abur al vieții,
un cântec s-aude hoinar.
Și vin spre mine în ceruri
zburătorii limpezi ai nopții
și cri-cri câte un greier sonor
apare pe coama dealului.
Visătoare, vine o siluetă
albă de fată cu ulcioru-i
pe umăr cântând și la ureche
c-o floare galbenă, galbenă,
ruptă înadins dintr-un Soare.

O, frumoaso, frumoaso,
ce beție rece mă apucă
văzându-ți obrazul de măr
cu vechi doruri de ducă

cu o noapte luată-n răspăr.

Мгновение

Смотри, с единственного облака моя тонкая
тень спускается и быстро, быстро, она торопится.

На небе, нахоится жёлтое, солнечное пятно,
оно печально и отрывисто кричит на меня ...
Это третий и четвёртый раз,
и в зелёном море травы,
кто-то закладывает золотое прошлое моей речи.

В поле, глаза маков отчаянно
открываются в кроваво-красной тишине
и вдруг моё сердце колотится
как гимн над холмами мира.
И вот ходят слухи
что по ночам я учусь плакать
над высокими холмами природы
и я прохожу через девственный лес
который разрезали преступники с гербами

бездушные преступники, которые ежедневно
теряют свою душу и человеческий облик.

Moment

Iată, de pe singurul nor umbra-mi
subțire coboară și iute, iute o ia la picior.

Pe cer, o pată de galben, solară,
mă strigă sfâșietor și abrupt...
E a treia și-a patra oară,
iar în marea de verde a ierbii,
cineva mi-așterne trecutul de aur al vorbii.

În câmp ochii macilor se deschid
disperați-n roșul de sânge-al tăcerii
și brusc, inima mea se dezlănțuie
ca un imn peste dealurile lumii.
Și iată se petrece un zvon
că noaptea-nvăț să plâng
peste înaltele coline ale firii
și, de-a latul, trec pădurea virgină
tăiată de criminali cu blazon

care-n fiecare zi rămân fără suflet
și câte ceva din înfățișarea de om.

Ощущение серьёзных вещей

Вы все остались серьёзными и чистыми
после моего времени
так как моя старая мать
с глазами в слёзах вечером, махала мне
её белой рукой.

Тряся меня как холод
кто-то расположил меня
в порядке слов, ведя меня
к общему знаменателю вещей
простых и серьёзных.

Тогда я почувствовал, что свинец памяти
превращается в бриллиант
под большими глазами моей тени

совсем не заметна
но победна как десант.

Senzația gravelor lucruri

Ați rămas cu toții sfioși și puri
în urma timpului meu,
precum bătrâna mea mama
în lacrimi seara făcându-mi
din mâna ei albă.

Scuturându-mă ca de friguri
cineva m-a pus
în ordinea cuvintelor, aducându-mă
la numitorul comun al lucrurilor
simple și grave.

Atunci am simțit că plumbul memoriei
se transformă în diamant
sub ochii mari ai umbrei mele

deloc perceptibilă
și învingătoare ca o trupă de desant.

Судьба

Я скрипач одиночной скрипки
под ярким голубым небом,
тот, кто знает сигналы облаков
и страх человечества катастрофы.

Я отличаю вечный звук атомов

и вижу живые расстояния между планетами
в концентрации огромных времён
со всём, что было и есть ещё.
На крыле бога поднимаясь высоко

Я заставляю свою лютню петь сама
из мира звёзд всегда некоторые кричат
что я призываю планету слушать меня.

Я часто вдумчиво вырезаю по дереву

Destin

Sunt lutierul unei singure viori
sub strălucirea Cerului albastru,
cel care știe semnalele din nori
și-a omenirii teamă de dezastru.

Disting eternul sunet din atomi

și vii distanțe văd între planete
în concentrarea timpilor enormi
cu tot ce-a fost și-ncă mai este.
Spre-nalt suind pe-o aripă de zeu

singur îmi fac lăuta mea să cânte
din lumea stelelor strigând mereu
că îndemn planeta să mă asculte.

Ades cioplesc îngândurat un lemn

когда я сажусь на спасательный корабль
заново обнаружить любые признаки материи
неся меня через край веков.

când pe corabia salvării mă îmbarc
să redescopăr materiei vreun semn
purtându-mă prin margine de veac.

Astfel voi alunga misterele din prag,

patentul unei sacre forțe ce detună,
scriind pe fluturarea unui liber steag
că înfrunt în cântec nopțile cu lună.

Напрасно я кричу

Для моих богов я азимут
И небо в мире мою жизнь поддерживает.
и, Боже, как я скучаю по тебе

когда я всегда хотел, чтобы ты был вместе со мной.

Я только один под проливным дождём
И ветер так холодно и жестоко дует
на севере, который проходит через моё сердце

в ночи яркого света скрытого внутри нас.

И я кричу из большого окна миров
чтобы ты показаться мне, Отец, высоким и живым,
завернутым в мантию старых слов

сквозь желто-голубую звездную волну.

А вместе с тобой расстояние сократилось бы
даже если у нас в стране не прошли холода
хотя стрелки Солнца всё время горят.

когда, Строитель, ты навсегда склонишь чашу весов.

Zadarnic strig

Pentru zeii mei eu sunt un azimut
iar ceru-n lume viața mi-o susține
și Doamne ce dor de tine îmi vine

când pururea alături te-aș fi vrut.

Sunt singur sub stropii grei de ploi
iar vântul bate crud și-atât de rece
în nordul care prin inimă îmi trece

în noaptea de lumină aciuată-n noi.

Și strig din marea lumilor fereastră
ca înalt și viu să mi te-arăți, Părinte,
înfășurat în mantie de vechi cuvinte

prin unda stelei galbenă și albastră.

Cu tine alături s-ar micșora distanța
chiar dacă-n țară frigul nu ar dispărea
deși-s aprinse încă săgețile de Soare

când, Ziditorule, înclini etern balanța.

Потерянные чувства

Я не знаю, сколько раз я тебя теряю
на старом и унылом вокзале с перроном,
пока я хотел бы ласкать тебя

под моим огромным созвездием Ориона.

И в поезде, который уходил тогда
Я мог увидеть в блеске маленькой машины,
как твоя фигура летит над облаками

под моим огромным созвездием Ориона.

И под кроной сумасшедших лип
змея монотонно пришла по рельсам
и ты улыбнулся мне, чтобы меня успокоить

под моим огромным созвездием Ориона.

Pierdutele trăiri

E a nu știu câta oară că te pierd
în gara veche și tristă, cu peron,
pe când doream să te desmierd

sub uriașa-mi constelație Orion.

Și în trenul ce atunci se depărta
vedeam pe luciul micului vagon,
că zboară peste nouri silueta ta

sub uriașa-mi constelație Orion.

Iar sub coroana unor tei nebuni
venea un șarpe pe șine monoton
și tu-mi zâmbeai ca să mă-mbuni

sub uriașa-mi constelație Orion.

Этот поезд разделял нас
как металлическая пуповина
или как пламя, которое погасло в сердцах

под моим огромным созвездием Ориона.

И какие ожидания из больших сожалений
они ещё светились в неоновой лампе
и яркие мысли поселились в твоих замках

под моим огромным созвездием Ориона.

Era chiar trenul ce ne despărțea
ca un metalic și ombilical cordon
ori flacăra ce în inimi se stingea

sub uriașa-mi constelație Orion.

Și ce-așteptări din mari regrete
mai licăreau din lămpa cu neon
și gânduri vii ți s-așezau în plete

sub uriașa-mi constelație Orion.

Давай пойдём

Давай пойдём, детка! Пойдём

и поставим табличку в окошко.

Фиолетовый нож теперь мы выбираем
который мы заточили бы камнем.

Давай пойдём, детка! Давай бежим

с дикого горного хребта

дракон времени хотел чтобы мы снова оплакивать
страдания которые пришли от голубой звезды.

Давай пойдём! Нам надо просыпаться

когда ветер дует на его единственную клавишу
и нам надо защитить от хищного зверя
видя, как он кричит на обширной равнине.

Давай пойдём! Пришло время стрелять

тех, которые принадлежат к старому бедствию
стрелять пушкой или сломать их мушкетом
стратегически ударяя их с одного берега.

Să mergem

Să mergem, iubito! Să mergem,

și să lăsăm un semn în fereastră.

Un cuțit vinețiu acum să alegem
pe care să-l fi ascuțit de o piatră.

Să mergem, iubito! Hai, să fugim

dintr-o sălbătică montană creastă
balaurul vremii ar vrea iar să jelim
nenorocu-adus cu steaua albastră.

Să mergem! E timpul să ne trezim

când vântul bate pe singura-i tastă
și ca de o fiară rapace să ne păzim
văzând că urlă în câmpia cea vastă.

Să plecăm. Iaca e timpul să tragem

înspre cei ce țin de o veche năpastă
cu tunul ori cu o flintă să-i spargem
lovind strategic dintr-o unică coastă.

Сомнительный источник

Давно я был источником,

который под аскетическими слоями течёт
и снова страдает от одиночества
и от желания удачи.

И если в луче луны, резкая мысль

приходила ко мне из облака,
я заблудился в мире, задушив её
когда я хотел спуститься со звёзд.

Потом, я немедленно приходил
в древний и родовой мир,
чтобы возродить планету из любви

и вместе с ней летать к идеальному своду.

И с силой которая приходит в большие пространства
я хочу быть рекой, блуждающей с тоской
или тем, кто сдерживает свою боль

и тем, кто он вечный путешественник по миру.

Îndoielnicul izvor

Eu sunt demult izvorul care

pe sub ascete straturi curge
reîmbolnăvit de însingurare
și de dorința de-a străpunge.

Iar dacă în raza lunii gândul

abrupt îmi vine dintr-un nor
mă pierd în lume sufocându-l
când vreau din stele să cobor.

S-ajung apoi dintr-o zvâcnire
prin vechea lume, ancestrală,
să reînviem planeta din iubire

cu ea zburând pe bolta ideală.

Și cu puterea ce-n larguri vine
să fiu un fluviu rătăcind de dor
ori unul ce-n durere se abține

și-n lume-i veșnic mare călător.

Перетолкования ночи

Завернутый в моё старое пальто,
как в новый праздничный плащ,
Я задумчиво гулял по улицам

под тенью чернильной ночи.

Я увидел, как поднимается из окон
новая модель идеального оттенка
или, может быть, мерцающая звезда

под тенью чернильной ночи.

Думая о холодных сообщениях звезды
я хочу заблудиться на королевской дороге
и на небесах написать свою историю

под тенью чернильной ночи.

Răstălmăcirile nopții

În haina-mi veche, înfășurat,
ca-ntr-o nouă mantie de gală
treceam pe străzi îngândurat

sub umbra nopții de cerneală.

Vedeam pe geamuri răsărind
un nou model de umbră ideală
ori poate un luceafăr licărind

sub umbra nopții de cerneală.

Prin gând cu reci vestiri de stea
să rătăcesc pe calea mea regală
și pe cer să scriu povestea mea

sub umbra nopții de cerneală.

И в старой картонной картине,
я продолжал бы мечтать о пустом крыльце
с восходящей осенней дымкой

под тенью чернильной ночи.

И тогда новый дождь слышался
с предчувствиями святого сомнения-
но было поздно и время ещё протекало

под тенью чернильной ночи.

Și-ntr-un decor de veche mucava,
să mă tot visez pe-o prispă goală
cu nimbul toamnei care se înălța

sub umbra nopții de cerneală.

Și-atunci o nouă ploaie s-auzea
cu prevestiri din sfânta îndoială
era târziu și timpul încă vremuia

sub umbra nopții de cerneală.

Я участник

Я участник погоды, которая причиняет боль
и которая в небо, поднимаясь по другой лестнице
с колесницей праздничных звёзд,

пришла через летающие времена.

Узнав о вражде ночи,
над лесом, как зелёное крыльцо
новый вопрос промелькнул во мне

через новый начинающийся век.

Слова пришли как пули
все завернутые путешествующими лучами
на руках распятых весов

как молитвы, приходящие по новым образцам.

И талант, который сегодня просыпается в тени
в восторге и очаровании на горизонте
как пророческое тело мрачных лучей

он воплощается в своём святом призвании.

Eu sunt părtaș

Eu sunt părtaș vremii ce doare
spre cer urcând pe-o altă scară
și-un car de stele în sărbătoare,

venea prin timpul care zboară.

Aflând înverșunarea nopții care
peste pădurea ca o verde prispă
mă fulgera o altă nouă întrebare

prin veacul ce tocmai se-nfiripă.

Vocabule soseau ca niște gloanțe
înfășurate toate în raze călătoare
pe brațele crucificatelor balanțe

ca niște rugi ce vin pe noile tipare.

Iar harul ce-astăzi e trezit în umbre
în desfătări și farmec dinspre zare
ca un profetic corp de raze sumbre

se întrupează în sfânta lor chemare.

Я слышу его дунавение

Образ вечного ебеного платья
Я ещё могу его увидеть на твоём стройном теле
как поздно возвратившийся звонок

через тело обновления и пламенности.

Я знал, что тяжёлые желания возвратились
и свободно скользили по небосводу
так как золотые лучи падают на звёзды,

которые парят в белом подсознании.

Колокол жизни зазвонил поздно
после тяжелого и болезненного исхода
когда призраки на рассвете
кричали с высокой наклонной башни.

Затем открылись высокие ворота
к разгадке невыполненных мечтаний
нося звонки по всему миру

из геометрий неопределённого времени.

Aud cum bate

Vederea eternei rochii ebenine
încă o zăream pe trupu-ți zvelt
ca o chemare ce-ntârziat revine

prin trupul de înnoire și ardent.

Știam că se întorc dorințe grele
și libere alunecau pe firmament
ca niște raze aurii căzute-n stele,

care planau în alb subconștient.

Batea târziu un clopotar al vieții
urmând exodul greu și îndurerat
pe când fantome-n zorii dimineții

strigau din turnul înalt și înclinat.

Se deschidea apoi o înaltă poartă
spre despletiri de vise neîmplinite
ducând chemări prin lumea toată

din geometrii de vremi nedefinite.

Забытая история

Вечный звук поднимается на Луну

устал он от воплощения в слове
и в душе опасность собирается,
как знак святой победы.

Открывается вихревая книга

невидимым глазом на земле
и вдруг появляется с небес
ангел, который приходит к тому, кто я .

И посмотрите, в мире появляются деревья

в пустыне, о которой никто не знает
что сегодня лес имеет имя
принесённое воронами с великой равнины.

Uitata poveste

Sunet atemporal urca pe lună

bolnav de întruparea-n cuvânt
și în suflet restriștea se adună,
ca un semn de răzbatere sfânt.

Se deschide Cartea-nvolburată

prin ochiul nevăzut pe pământ
și dintr-odată din ceruri s-arată
un înger ce vine la cel care sunt.

.

Și, uite, se ivesc copacii în lume

în pustiul de care nimeni nu știe
că azi pădurea poartă un nume
adus de corbi din marea câmpie.

Где-то, слышен далёкий шепот

что сигнальные ветви снова появляются
и в кратере одной ночи
рухнувшие, равные чувства можно увидеть.

Трубы из сияющего оружия

они - щит драпированной акустики
и школьные консультанты в городской местности
они снова входят в храм через заднюю дверь.

S-aud undeva depărtatele șoapte

că iar se ivesc din ramuri semnale
și-n în craterul de o singură noapte
se văd prăbușite sentimente egale.

Trompetele dintr-o lucindă alamă

sunt pavăza unei acustici drapate
și sfetnici școliți într-o zonă urbană
reintră în templu pe ușa din spate.

Ночной пейзаж

Из какого мира ты пришёл, синий и чистый
свет, поставленный перед моими глазами?
Ты как льняная нить в вазе
которую охраняют равные и ясные полубоги.

Я знаю, у тебя есть новые и чистые мысли ко мне

поэтому ты часто моргаешь в моих глазах
а потом, я знаю, почему в квадратных углах
сегодня ты совсем не хочешь удивляться.

Встань прямо, нежно моргая ресницами

и ты пытаешься обнять меня своими мыслями
когда из-под свода через сырые луга
с небес приходят тяжёлые и вечные больные.

И вот я горько плачу
как будто я готов выпрыгнуть из лодки
когда, днём, морские акулы на меня нападают

спрятаны под длинной старой плотиной.

Peisaj de noapte

Din ce lume vii tu lumină albastră

și pură, așezată în fața ochilor mei?
Parcă ești un fir de in într-o gheață
vegheată de egali și lucizi semizei.

Știu, cu mine ai noi gânduri curate

de aceea-mi pâlpâi adesea-n priviri
și-apoi, știu de ce în colțuri pătrate
azi de nimic tu nu mai vrei să te miri.

Stai dreaptă clipind tandru din gene

și încerci din gânduri să mă cuprinzi
când de sub boltă prin cruzite poene
din ceruri vin gravi și eterni suferinzi.

Și, iată, că eu plâng cu lacrimi amare
de parcă sunt gata dintr-o lotcă să sar
când ziua mă atacă rechinii din mare

ascunși sub un lung și vechi stăvilar.

У меня болит тишина

Позволь мне молчать
на заброшенном вокзале.

Ты не слышишь как ликуют бесконечные линии,
и ты не слышишь свист ветра
вокруг уха одинокого сотрудника

из бескрайней русской степи?

Ты не слышишь, как между станцией и приближающимся
поездом
свистит снег замёрзшей тайги,
и мир падает с великими тенями
над сталью законченных порывстых рельсов ?

Liniștea care doare

Mai lasă-mă să mă cuprind de tăcere
într-o gară pustie de cale ferată.

Nu auzi cum chiuie liniile infinite,
nu auzi cum fluieră vântul
pe la urechea impieगतului celibatar

din infinita stepă rusească?

Nu auzi cum între gară și trenul ce vine
fluieră zăpezile înghețatei taigale,
iar lumea se prelinge în marile umbre
peste oțelul sfârșitelor șine-n rafale?

О, вот как раскричится ветер перед нами
и как грустно звучит старый сигнал
как снова он зовёт нас на мероприятия
с тройкой, из которой, смотри, лошадь отсутствует!

Слышишь? Далеко жесткий поезд,
разбивает ночную глину
со свистком сигнальной машины -
а на платформе кто-то говорит о луне

возрождая мир на умирающей планете.

O, iată cum se răstește viforu-n cale
și cât de trist se aude vechiul semnal
chemându-ne iar la evenimente
cu o troică din care, uite, lipsește un cal!

Auzi? In depărtări, trenul rigid,
spintecă noaptea de humă
c-un şuier mașinal de-avertizare –
pe peron, cineva vorbește de lună

reînviind liniștea pe o planetă ce moare.

Законченная игра

Вы знаете, эта мысль обвиняет меня
ночью, как будто я сам поел
поднос с зелёными рожковыми овощами
и они ещё незрелые.

И смотрите, видите? меня пожирает
интерьер который я кладу как яблоко
в окне, где, кусая его,
Боюсь что я вечером умру
в вечных стихах тоски.

Но гора-тигр видит нас
и простонает из за жёлтой айвы
что освещает идею женщины
скрытой на солнце,

в его очень старой раме.

Joc terminat

Știi, gândul mă ține vinovat
nopti de-a rândul
de parc-aș fi mâncat singur
o tipsie de roșcove verzi
încă necoapte.

Și uite, vezi? mă devoră
intrândul pe care-l așez ca un măr
în fereastra unde, mușcându-l,
mi-e teamă că seara voi muri
în eterne poeme de dor.
Dar muntele tigru ne vede
și geme de galbenul gutuii
ce luminează ideea de femeie
ascunsă în Soare,

în vechea și bătrâna lui ramă.

И, чуть, чуть, окончится
игра с землей из страны
о которой вы мечтаете
как быстро дует ветер

как землетрясение елей,

как серебро которое он называет, называет
всё о чём отвечает слово, вечером.

Și, gata, gata, s-a terminat cu jocul
de-a pământul în care visezi
cum se stârnește de repede vântul

ca un cutremur de brazi ca argintul

ce cheamă, tot cheamă
la tot ce seara răspunde cuvântul.

Мои состояния

Мне хуже и ежедневно число врачей увеличивается
и на рассвете весело иду в угол больницы,
и облако кричит на меня, что я никогда
больше не буду королем или королевой бала.

Я трясусь, как глаз застоявшейся воды,
от жажды я пью все капли дождя, ежемесячно
и вот, я не доволен таким большим количеством питья,
кто-то украл моё время из календаря.

Ночью, я лезу по веревке, протянутой к небу
как лунатик в пропавшем городе,
мир ждёт меня, чтобы увидеть, как я погибну
через свет, который неизвестно приходит.

Stările mele

Sunt mai bolnav c-un doctor pe zi
și-n zori trec vesel la colț de spital,
un nour îmi strigă că nu voi mai fi
niciodată rege sau o regină de bal.

Mă clatin ca un ochi de apă stătut,
de sete beau singur o ploaie, lunar
și, iată, nu mă satur de-atâta băut,
cineva timpu-mi fură din calendar.

Urc noaptea pe funia întinsă la cer
ca un somnambul în orașul dispărut,
lumea m-așteaptă să vadă cum pier
prin lumina ce vine în chip neștiut.

Люди думают, что мне не надо
бесстрашно приблизиться к их сердцам,
И в небе обогнать белые птицы,

когда они бороздят фальшивый свод.

С моей точки зрения, предательства мира
это-тягость и мучение
вечером страшно болит у меня лунные лучи,
И небесные факелы за которые я держусь

укрепили меня бродить по другой бесконечности.

Oamenii cred că n-ar trebui să-ncerc
să m-apropii de inima lor, neînfricat,
și pe deasupra albele păsări să-ntrec

să brăzdeze cerul fals în lung și-n lat.

Trădările lumii îmi sunt povară și chin
seara, raza Selenei mă doare cumplit,
iar torțile cerului de care încă mă ațin

îmi dau puteri să cutreier un alt infinit.

Если она моя астральная мать

На улице идёт дождь, снова идёт дождь
через моё небо
и в окне я вижу себя бегущим
среди тополей.
Мне очень сложно
и вот я увижу меня ходить
рядом с волшебными брызгами.
И все бегут
сквозь пар и дымку,
и вот мама держит в руменах
бутылку молока.
Она приходит с рынка, и я звоню ей
издалека и плачу,
видя, как она пересекает мир.
Я ухожу от окна и кричу её,
потом я бегу к маме.
Вихри и длинные
анафоры приходят ко мне. Голос позвал меня,
но я не понимаю
если он позвал с небес
или из старого и глубокого чуда.

Dacă-i mama din cer

Afară plouă, iar plouă
prin cerul meu
și-n geam mă văd fugind
printre plopi.
Pentru mine-i tare greu
și iată mă văd umblând
alături de magicii stropi.
Fug toate și toți printre
aburi și pâclă,
și-n brațe mama strânge
o sticlă de lapte.
Ea vine din piață și-o chem
de departe și plâng,
văzând-o cum lumea străbate.
Sunt dezlipit de geamuri și chem
și alerg către mama.
Vin vârtejuri și îndelungi
anafoare. Mă strigă un glas,
dar nu-mi dau seama
dacă strigă din cer
ori dintr-o veche și-adâncă mirare.

Узловая точка определения

Она, Сармизегетуза Регия,
это основной бином нации,
фундаментальный камень жизни.
У нас два волшебных слова
и совсем не обязательные,
которые составляют угол опережения
церкви, корабль
что наблюдает за миром синих эссенций
из мейоза слов и форм.

Они постепенно помогают воде
накапливаться, неповторимо,
в виноватом ядре чувств.
Два слова приходят, чтобы греметь
любовь, в бесконечное утро.
Это признаки истины
на пути нашей абсолютной тишины.

Сармизегетуза Регия - узловая точка
света, которая свободно вздрагивает.

Punctul nodal al definirii

Ea, Sarmizegetuza Regia,
este binomul de bază a neamului,
piatra fundamentală a trăirii.
Sunt două cuvinte magice
și deloc opționale,
alcătuind unghiul de înaintare
al bisericii, nava ce veghează
lumea esențelor din albastra
meioză a cuvintelor și formelor.

Ele, parte peste parte, fac apa
să se zidească, irepetabil,
în nucleul vinovat de simțire.
Cele două cuvinte vin să detune
iubirea-n dimineața fără sfârșit.
Ele sunt semne de adevăr
pe calea absolutei noastre tăceri.

Sarmizegetuza Regia e punctul nodal
al luminii, care tresare elibertor.

С длинными стопами

Постаревший во зле,
ангел с чёрной душой
закрывает поэтов в доме, видимо,
чтобы по-христиански угостить их .

Теперь он готов покинуть планету,
прежде чем оставить миру
любой определённый знак.
Тибисиром хочет он нарисовать
линии на его коре головного мозга,
надеясь, что знак заикания будет получен
в свете, который снова
он идёт вниз и вверх.

Эти вещи не всегда повторяются, потому что
из тяжелого тела,
стыд уродливого старика течёт
с стопами, которые дают ему
новую глупость.

Cu tălpile lungi

Îmbătrânit în rele,
îngerul cu sufletul negru
închide poeții în casă, chipurile
să-i ospăteze el, creștinește.

Acum e gata de-a părăsi planeta,
înainte de-a lăsa lumii
vreun semn hotărât.
Cu tibișir, vrea să tragă
linii pe scoarța lui, cerebrală,
cu speranța că el știe
că semnul din bâlbe-i va fi receptat
într-o lumină ce iarăși
mai coboară și suie.

Aceste lucruri nu par să
se-ntâmple mereu, pentru
că din trup, mătăhălos,
se scurge rușinea unui bătrân uricios
cu tălpi ce-l dau iar
de o nouă sminteală.

Импульсы

Сорняки пронзили небо
и внезапно я упал на колени.
Под ними, камень треснул,
и в то время, моя кость нерушимая,
напрасно насвистывала анафемы.

Ни одна ячейка не сломалась,
даже и тысячная часть микрона
окружённого гравитацией, всё казалось
фарсом, в котором, безмятежно,
я был рабом империи,
которая, смеясь, украла мой свет.

Я не узнал его хитрых секретов
и неуверенно начал искать их.
Но империя громко смеялась
и я инстинктивно ушёл с дороги
наших чувств. В вечный момент
я схватил и раздавил её между пальцами,
и его глаза закатились
как белые бусинки по траве.

Я встал и собрал один за другим
свои живые слёзы, в небе

и некоторое лицо, под его большой шляпой,

бессмысленно хохотал.

Impulsuri

Buruienile au străpuns cerul
și dintr-odată am căzut în genunchi.
Sub ei, piatra s-auzise trosnind,
pe când osul meu, incasabil,
fluiera în zadar anateme.

Nu se spărsese nicio celulă,
nici măcar o miime din micronul
rotunjit de gravitație, totul părea
o farsă din timpu-n care, netulburat,
fusesem sclavul imperiului
care, râzând, îmi furase lumina.

Nu-i știam ascunzișurile viclene
și-am pornit bâjbâind ca să-l caut.
Imperiul însă râdea pe-nfundate
și mă feream, instinctiv, din calea
simțirilor noastre. În clipa veșnică
l-am prins și l-am strivit între degete,
iar ochii i se rostogoleau
ca niște mărgelile albe prin iarbă.

M-am ridicat și, una câte una,
mi-am adunat lacrimile vii,
de pe ceruri
și un ins, sub pălăria lui, mare,

hohotea fără noimă.

Мать

Моё село меня не полюбило
как его сына, уходящего в армию
или в другие области мира.
И моя мама, мудрая София,
была красивой, как церковь,

но мир не заметил тогда этого.

Когда она проходила под *священной липой*,
своя аура слилась с аурой дерева,
и люди рассказывали историю мира
и сказку моего вневременного времени.
Река, которую называли Кинежой,
покрыла её тело как хламида
из шёлка с травой. А тогда,
я понял её бесконечную боль.

Вдали голос отца ещё
превращался в странную улыбку отдаления.

Mama

Pe mine, Satul nu m-a iubit
ca pe un fiu ce pleca în armată
ori spre alte țărâmurii de lume.
Iar mama, Sofia cea-nțeleaptă,
era frumoasă ca o biserică,

și lumea n-o observase în timp.

Când trecea, pe sub *teiul sfânt*,
aura ei se unea cu aura copacului,
iar oamenii rosteau povestea lumii
și a timpului meu fără timp.

Un râu, să-i spunem Chineja,
i-acoperea trupul ca o hlamidă
de mătase cu iarbă. Și-atunci,
înțelegeam durerea ei fără capăt .

Departe, glasul tatălui se tot
frangea-n straniul surâs al plecării.

Улыбнись мне

Улыбнись мне, а что если
ты можешь умереть от страха
когда ты скользишь по оккультному
льду каштановой росы
и гипнотический чертёнок поднимает
твоё красивое тело обеими руками?

Улыбнись мне снова, а что, если
на благочестивый крест, ты странно
смотришь с холодных и острых ногтей
которые тебя вызывают
к миру который приносит тебе
столько страстей от облаков
на которых никто не мог подняться?
Улыбнись мне снова, а что, если
на моей маленькой планете кто-то

подтолкнул меня на путь этих рабов,
в то время как толпа белой страны,
которая является на диете, приказывает моей бабушке
чтобы всегда гадать свою судьбу.

Zâmbește-mi

Zâmbește-mi, ce dacă
ai putea muri de frică
atunci când luneci pe un strat
ocult de castanie rouă
și un spiriduș hipnotic îți ridică frumosul trup
cu mâinele-amândouă?

Zâmbește-mi iar, ce dacă
la pioasa cruce, straniu,
privești din reci și ascuțite cuie
care te cheamă
în lumea ce-ți aduce
atâtea patimi către norii
pe care nimeni n-ar putea să-i suie?
Zâmbește-mi iar, ce dacă
pe mica mea planetă, cineva

mă-mpinge pe drumu-acelor robi,
pe când mulțimea țării albe,
supusă la dietă, bunicii mele-i cere
să-i dea mereu în bobi...

Аллегория

Ты, который находишься
на вершине горы,
скажи моим друзьям
что утром, галоп
родится прежде пока рассвет
проглотил бы ночь.

А ты, ветер, развей траву -
пока животные дики не воняли бы
следы друзей (и также мои следы)
бегая к свету.

В трактире, в долине,
невятый ветер, скажи даме
что-то на ухо
Скажи паромщику, что свои овца
завтра пройдут -
что время уходит, а погода холодная.

Alegorie

Tu, din vârf de munte,
cornule, vestește-mi soții
că dimineața, galopul
se va naște înainte ca zorii
să înghită noaptea.

Iar tu, vântule, respiră iarba -
dihăniile să n-adulmece
urmele soților (și-ale mele)
alergând înspre lumină.

La hanul din vale, vântule,
nesfântule, suflă-i domniței
ceva la ureche...

Podarului spune-i că oile
sale mâine vor trece -
timpul aleargă și vremea e rece.

Горячая погода

Ветер крепко и редко спал
в пространстве шелковистого лета
и лошади деревни убежали от ночного мира,
который пахнул серой.

Как молодой король свободных даков
Я был правителем языка гор,
а вечером брал рог и звонил
во время игры последнего тура.

Затем я сел поперёк
и вдруг погода попросила пощады.
Затем, громким и жестоким голосом
Я слышал, как моя семья прочитала меня
по буквам и слогам, а некоторый генерал
мягко улыбнулся, глядя на меня
как я сам пересекал Млечный Путь
когда Замолксе расцвел дорогу.

Ferbintele timp

Vântul adoarme greu și arar
în cuprinsul unei veri de mătasă
iar caii satului fugeau de lumea nopților,
ce-amiroseau a pucioasă.

Ca tânăr rege al dacilor liberi
eram stăpân pe limba munților,
iar seara luam cornul și sunam
la vremea jocului ultimei runde.

Apoi, mă așezam în curmeziș
și brusc vremea-mi cerea-ndurare.
Apoi, cu un glasul violent și tare,
auzeam cum ai casei mă citeau
pe litere și silabe, și-un general
surâdea blând, privindu-mă cum
traversam, singur, Calea lactee
când Zamolxe înflorise drumul.

Солдат

Человек, который каждый день
спит на крупе лошади
он мечтает о бесконечной дороге

и о женщинах с пламенными глазами.

Его сон навсегда закрыт
и трава, которая хочет дышать
он гладит с ней свои щеки во сне
в широком уголке леса.

Во время боя, солдат очень наверху

запах крови чувствуется везде
а орел неразрушенного камня
снова направляется на запад.

Лошадь приходит в тот момент,
чтобы вести его внутри

иконы побеждённого дракона
и солдат начал обнажать
золотую кожу лошадя своим мечом.

Oșteanul

Un om care în fiecare zi
doarme pe crupa calului
visează drum fără capăt

și femei cu ochii-n pârgă.

Somnu-i este veșnic închis
și iarba ce vrea să respire
își mângâie obrazii în vis
într-un larg colț de pădure.
In luptă, oșteanu-i prea sus

mirosul de sânge-i în toate
vulturul pietrei neferecate
se îndreaptă iar înspre apus.

Calul vine la timp să-l ducă

în icoana cu învinsul balaur-
oșteanul cu lancea-i se apucă
să-i dezbrace pielea din aur.

Спектакль

На когорте вселенной мыслей,
которые к нам приходят довольно редко

Живой глаз собирает звёзды глины
из самой длинной ночи любви
которая остановился в неуверенном жесте руки
по скульптурной причине.

Ой, непослушные и поднимающиеся волны
из огромных треугольников морей
от которого свет в гладкой пустыне безграничностей
отделяется как живой толчок!

Таким образом мы очищаемся от пепла
больших горячих побед,
рассеянного над страхами умного мира
из ночи быстрых галактик
от которого ты когда нибудь избавишься
когда дали тебе странную судьбу
из беспокойного уголка неба.

И вот, вселенная снова открывается
дрожа, как звезда на невыразимо
звёздном и синем небе

в мире, от которого ты чувствуешь себя оторванным.

Spectacol

Pe cohorta universului de gânduri,
care ne vin destul de arar

ochiul viu adună stelele lutului
din cea mai lungă noapte a iubirii
oprită în gestul nesigur al mâinii
dintr-un motiv statuar.

O, nesupusele și răsăritele valuri
de pe-ale mărilor imense triumhuri
din care lumina într-un neted pustiu
se desparte ca o zvâcnire în viu!

Astfel, ne curățim de cenușa
marilor biruințe fierbinți,
așternută peste spaimele lumii cuminți
din noaptea galaxiilor repezi
de care cândva ai să te lepezi
când straniul destin ți-e dat
dintr-un colț de cer turburat.

Și iată, universul iar se deschide
tremurând ca un astru pe ceru-nstelat
și nespus de albastru

în lumea de care te simți dezlegat.

Меч над головой

Никогда не можется жить вечно

с мечом, висящим в волосах,
готов погрузиться в сердце луны
измученно сидящей на ворсистых облаках .

А теперь давайте собираем снова вместе

инструменты в труде великом и вечном
плывя в ковчеге святых слов
к новым азимутам под большим сводом.

Тогда давай сядем в круг который собирает

Химерический миг, так странно звучащий
по стальному лезвию что так живо настроится
на колоколе, который произвольно кричает.

И дуга, которая всё ещё вспыхивает в вакууме

перепишет книгу, прочитанную во вечных грозах
как сценарий, разыгранный блуждающим лицом
под чёрными или белыми облаками в синих глазах.

Sabia de deasupra

Niciodată nu se poate trăi-n veșnicie

cu sabia ce-atârână prin firul de păr,
gata să se-nfigă crud în inima lunii
venind istovită dintr-o scamă de nor.

Și-acum să ne strângem iar laolaltă

uneltele întru înaltă și eternă lucrare
navigând într-o arcă de sfinte cuvinte
spre noi azimuturi sub bolta cea mare.

Apoi să ne-așezăm în cercul ce-adună

himericul timp răsunând atât de bizar
din tăișul de oțel ce-n viu se înstrună
pe-o limbă de clopot vibrând arbitrar.

Iar arcul voltaic ce încă fulgeră-n vid

rescrie cartea citită-n eternă furtună
ca un scenariu ce-l joacă un ins rătăcind
sub norii cei negri și albi, dimpreună.

Из рамки иконы

Вчера Бранковяну вошел в наш дом.
и в печальных банях души.
Он был ещё прямым и строгим,
как цепь, он был окруженны своими отпрысками.

В его глазах, как на православных церквях,
проплыл боранжик, искаженный белой грустью.
Он смотрел на всех, нас, своей яркой мыслью
и с некоторой внимательностью.

Имам пел и под бутонами ресниц, в первый раз
несправедливо пробиваются слёзы из покрасневших глаз
от холода нечеловеческого времени.

Вдруг из рамки величайшей иконы,
его согнутый палец полетел к окну.
и из великих Карпат пришла заря
а потом толпа людей
иллюзорно разразилась.

Din rama icoanei

Ieri ne-a intrat Brâncoveanu în casă
și-n tristele baiere ale sufletului.
Era încă drept și sobru,
ca o salbă înconjurat de vlăstarele sale.

În ochii lui, ca niște biserici ortodoxe,
plutea un borangic urzit în albă tristețe.
Ne-a privit pe toți cu gândul său viu
și cu un fel de luare-aminte.

Pe sub mugurii genelor cânta un imam –
îi mijeau lacrimi nedrept înroșite
de frigul timpului inuman.

Deodată, din rama icoanei,
degetu-i ca un toiag zvâcni spre fereastră.
Iar din Carpații cei mari se iviră zorii
și-atunci puhoaie de oameni
se dezlănțuiau iluzorii.

Пейзаж с птицами

Там, в поле цветов,
большие и трезвые птицы снова падают
одна за другой из-за жажды
странно засыпают

во время молочно-белого утра
планеты.

И серебряные существа
больше не боятся темноты
бесконечности, которая , можно, существует.

Ни тишины существа скрытого
в живом камне души
как мрамор города
в котором наши солдаты сопротивляются

защищая свою любовь
и их право на громкий смех,

с моими орудийными расчётами.

Peisaj cu păsări

Acolo, pe câmpul cu florile,
păsările mari și sobre recad
una câte una din cauza setei
în somnul deocheat

al dimineților alb-lăptoase
ale planetei.

Iar vietățile de-argint
nu se mai tem de întunericul
nesfârșitului ce parcă subzistă.

Și nici de liniștea ființei ascunsă
în piatra vie a sufletului
ca marmura cetății
în care oștenii noștri rezistă

apărându-și iubirea
și dreptul la un sacru hohot de râs,

cu servanții mei de la tunuri.

Мета-события

Вчера, весь воскресный день я искал
мои поступки городской бедности,
прощаясь со всем, что значит
полёт летучих мышей и вечное цветение.

была ночь лесовичек и я сидел
как человек неопределённого цвета
в тысячелетнем крае пещеры,
вырезая мой тотем ножом

универсальным.

Я знаю, я соединился на меридианом
Земли из под твоих ног
над нереальным входом в горную пещеру
которая только что укрыла моё существо.

Теперь спешу рассказать историю
несколько существенных мета-событий
как волнообразные обещания

в ритмичной и большой смене мест

через которое я прохожу, не открывая двери
в то время как примитивные овации исходят извне.

Metaîntâmplări

Ieri, am căutat o întreagă zi de duminică
actele mele de sărăcie urbană,
luându-mi adio de la tot ce înseamnă
zbor de lilieci și înflorire perpetuă.

Eram în noaptea de sânzenie și stăteam
ca un om de culoare incertă
în buza milenară a grotei ,
cioplindu-mi totemul cu briceagul meu

universal.

Știu, mă-ncisesem cu meridianul
Pământului de sub picioare
peste gura de vis a peșterii din muntele
ce tocmai îmi adăpostise ființa.

Acum cu grăbire povestesc
mai multe metaîntâmplări de substanță
ca niște promisiuni ondulatorii

într-o sacadată și mare schimbare de spații

prin care trec fără să deschid vreo ușa
pe când de-afară sosesc primitive ovații.

Лезвие света

Ворота широко открылись
как мысль среди каменных стен
белых домов
из некоторых кварталов

неподвижных и холодных,

как льдины, которые совсем не узнали
о сердечной теплоте сердца .

Я бесстрашно пробрался
ища место, чтобы спрятаться.
Волны поднимались и опускались
под зелёными звёздами,
а из аметистого окна
Я им некоторое время улыбался
искренно и грустно
поддерживаясь творческой чашей руки.

Затем я бесцельно качнулся
и наклонился
как небо над лесом, застывшим в мечтах.

А вниз море кричало, как зверь раненный
лезвием ножа трубадура.

Lama de lumină

Poarta s-a fost deschisă larg
ca un gând printre pereții de piatră
ai unor case albe
din cuprinsul unor cvartale

nemișcate și reci,

ca niște sloiuri ce n-aveau habar
de căldura inimii.

M-am strecurat fără teamă
căutând un loc de priveghere disimulată.
Valurile urcau și coborau
sub stelele verzi,
iar eu de la o fereastră de ametist
le zâmbeam într-o vreme
sincer și trist,
sprijinit în căușul izvoditor al mâinii.

Apoi mă legănam fără noimă
și umblam aplecat
ca un cer peste pădurea încremenită-n visare.

Mai jos marea urla ca un animal atins
de lama de trubadur a cuțitului.

Фракийский Спартак

Моя красавица, я больше не могу войти
в твои мысли как в большую и свободную комнату.
но я могу чувствовать тебя взволнованной
когда я приближаюсь к твоему сердцу ...

Я знаю, ты какое-то время путешествуешь
на длинной и дикой реке
как взрослый бенгальский тигр.

И я даже не могу рано наслаждаться
твоим опустошенным миром
как рынок, через который прошёл
однажды фракийский Спартак!

Теперь, дорогая, я только
твой фактический раб,
и защитник твоих ирисов
плавающих в голубых смарагдах.
Вот почему я готовлюсь чтобы завтра
показать тебя завоевателям
в честь их бесконечного национального дня рождения ...

Не плачь, потому что я тебя преобразую
в предлог причащения
и хочу рано жертвовать тебя
на мраморном алтаре свободных даков.

Tracul Spartacus

Iubito, eu nu mai pot pătrunde
în gândul tău ca o mare și liberă odaie.
dar pot să te simt înfrigurată
când mă apropii de inima ta...

Știu, de o vreme călătorești
pe râul cel lung și sălbatic
ca un tigru adult din Bengal.

Și nici nu pot să mă bucur timpuriu
de lumea ta devastată
ca o piață prin care a trecut
într-o zi tracul Spartacus!

Acum, iubito, și eu de un timp
sunt sclavul tău *de facto*,
și apărătorul irișilor tăi
înotând în smaralde albastre.
De aceea, mă pregătesc de mâine
să te arăt cuceritorilor
de ziua lor infinit națională...

Să nu plângi că te voi transforma
intr-un pretext de comuniune
și că vreau să te sacrific devreme
pe altarul de marmură al dacilor liberi.

Простой рассказ

Медведь однажды устал
его качающейся походкой
мудрого лесного зверя.

Поэтому он поднялся на небо
на двух ногах
нажая на звезду,
считая её электрическим звонком.

Он звонил несколько раз
а затем он вернулся на землю
без ответа.

Он решил потом
принимать его старый пост сторожа
потому что за пределами бесконечности
медведь редко может ступить.

но вождь медвежьего клана,
глядя на него через странное забрало,
Он больше не признавал его великой звездой!

От боли медведь цеплялся за небо
и ревел изо всех сил
которые тряслись, тряслись
в их светской трезвости.

Poveste simplă

Ursul se săturase într-o zi
de mersul său legănat
de animal înțelept al pădurii.

De aceea, s-a ridicat la cer
în două picioare
apăsând pe o steluță
crezând-o sonerie electrică.

A sunat el cât a sunat
și apoi a revenit pe pământ
fără nici-un fel de răspuns.

Se gândi să-și ia în primire
vechiul său post de pândar
fiindcă peste nemărginire
un urs nu poate călca decât rar.

Numai că șeful clanului ursesc,
privindu-l prin vizetă bizară
nu-l mai recunosc de mare vedetă!

De durere, ursul se prinse de cer
și răcni din toate încheieturile sale
ce scârțâiau, scârțâiau
în sobrietatea lor seculară.

Причащение

Вот сейчас светлые петухи
поют на крыльце

и с большой глубины
влажной земли
наши мечты, как святой пар,
поднимаются на луну, выходящую из облаков.

Я ещё слышу, как петухи поют в хоре

этой весной с цветущей сиренью
и как вода растапливает
в мифическом источнике
когда мы с удивлением смотрим на небеса.

Слышится там и космический гул
как в липовом улье

который я слушаю
как будто бы он приходит из сильной бури
и в душе я чувствую как мед цветов

собирается у меня на губах.

Comuniune

lată, de-o vreme cocoșii luminii
cântă-n pridvor

iar din greoaie adâncuri
de reavăn pământ
visările noastre ca un abur de sfânt
urcă spre luna ce iese din nori.

Și încă aud cum cântă cocoșii în cor

în această primăvară cu liliac înflorit
și cum se dezgheață apa
într-un mitic izvor
pe când privim spre ceruri uimiți.

S-aude acolo și un zumzet cosmic
precum în stupul de tei

pe care-l ascult
de parc-ar veni dintr-o mare furtună
și-n inimă simt cum mierea din flori

pe buzele mele s-adună.

Абсурдность

Я больше не мог видеть лес

когда такие многие армии маршируют в тишине.
Слышался только звук тяжелых сапог
нагруженных грязью: рэп-рэп, рэп-рэп...

Время от времени появлялась уникальная и проклятая
команда: Воискаааа! лоожись!
И тот лес, движущийся, бесконечный,
он заживо соединился с землей.

На тишине марша как наказание

снова была белая тишина,
и только капитан
улыбался из-под усов.

Группа превосходно выполнила команду
очень мечтательного офицера.
Значит, что она была готова умереть!

На гребне облака галактический ангел
только сейчас убедительно сообщил

о настоящем гашении!

Absurditate

Nu mai vedeam pădurea

de-atâta puzderie de oști mărșăluind în tăcere.
S-auzeau doar zgomotele bocancilor grei
și încărcăți de noroaie: rap-rap, rap-rap...

Când și când țâșnea câte-o comandă unică
și afurisită: Truuupă, cuuulcaat!
Și liziera aceea, mișcătoare, interminabilă,
se unea viu cu pământul.

Peste tăcerea marșului ca o pedeapsă

se așternea din nou o albă tăcere,
iar domnul căpitan de unul singur
surâdea sub mustață.

Trupa executase excelent comanda lui
de ofițer plin de vise.
Era așadar pregătită să moară!

Pe creasta unui nor îngerul galactic
abia acum suna convingător

adevărata stingere!

Похвала

Ты говоришь, что однажды
ты меня будешь разбивать

из молодого мифа, который я,
Видимо, его открыл бы
во плоти моей мятежной мысли

как журавль, плывущий
в ненормальном свете пустыни.

И вы говорите,
как кузнец блох,
что иногда я рассказываю колосистые истории.

Но я вижу, что ты тяжёло поднимаешься
к густым облакам
как несгоревшее топливо

в машине перепечённого хлеба,

когда я чиню мои подошвы обуви
которой я буду гулять

по этой земле, которая цепляется за веки.

Laudă

Spui că, într-o zi, tu mă vei da jos

din mitul cel tânăr pe care eu,
chipurile, l-aș fi descoperit
în carnea gândului meu răzvrătit

ca un cocor plutind în lumina
anormal de sihastră.

Și mai zici tu,
ca un potcovar de purici,
că uneori spun povești înspicate.

Eu însă văd că tu abia urci
înspre norii cei groși
ca un combustibil nears

într-o mașina de pâini răscoapte,

în timp ce eu îmi repar tălpile încălțărilor
ce-or să mă poarte

în lumea aceasta ce s-agață de pleoape.

Запретная иллюзия

Когда наступит рассвет как молоко
на небесах, воды мира
по-царски умываются

от цепи звёзд,

и ты перейдёшь в надир
через красный и холодный свет
как весёлая и розовая роза
в твоих белых руках ...

Ты, момент мира, будешь летать
как лёгкий призрак
идуший сверху
с любовным криком луны

из длинной и редкой кроны
закрытых звуков,

как будто бы ты пришёл из шторма
или из глубины мечты
на берегу, на котором
меня тошнит от знака

с запрещением спрашивать.

Iluzie interzisă

Când zorii de lapte vor răsări
împărătește pe cer,
apele lumii se vor spăla

de-a stelelor salbe,

iar tu vei trece-nspre nadir
prin lumina roșietică și rece
ca un vesel și roz trandafir
în mâinile-ți dalbe...

Vei zbura clipă a lumii
ca o fantasmă ușoară
venind din înalturi
cu strigătul de iubire al lunii

dintr-o lungă și rară cunună
de sunete închise,

parcă venind dintr-o furtună
ori dintr-o adâncă mare de vise
pe țărmul pe care
eu zac îmbolnăvit de un semn

interzis de-ntrebare.

Пора

Теперь ты должен принести нам чистое золото
как максимальная концентрация света.

Мы, каждый дако-румын, должны выпить
из общего кувшина,
потому что некоторые думали ночью
чтобы снова накрыть нас плащом,

когда в наш корень кто-то вбивает
медный гвоздь под луной.

Мы должны пить из кувшина Замолксиса,
старый бог материнского государства,
которое мы пересекаем, обманутым фальшивыми бусами
данными без воли,

хотя мы знаем, что они сделаны из оранжевого стекла
и особенно из смирения.

И помните, Децебал и его ангел Деценой ждут нас в
Сармисегетузе,
им не нужно избирать
с ложным энтузиазмом

под руководством местного Иуды
или совершенно незнакомого человека.

E timpul

Acum, trebuie să aduci aurul pur
ca o maximă concentrație de lumină.
Trebuie să bem fiecare daco-român
dintr-o ulcică comună,
fiindcă unii și-au pus în gând noaptea
să ne acopere iar cu mantaua,

pe când la rădăcină ne bate cineva
câte un cui de aramă sub lună.

Trebuie să bem din ulcica lui Zamolxis,
bătrânul zeu al statului-mamă,
pe care îl străbatem copleșiți de false mărgele
date-n seamă cu nevoință,

deși noi știm că sunt din sticlă portocalie
și-n mare parte din umilință.

Și, țineți minte, la Sarmisegetuza ne-așteaptă Decebal și îngerul său,
Deceneu,
care nu mai trebuie aleși la vreun scrutin
cu entuziasm prefăcut

condus de vreun Iuda autohton
sau de unul străin absolut.

Действительно, это было моё стихотворение

Ты не можешь играть с серьёзным предметом
поэзии, которая рождается
как трава деревни в твоём сердце
И с рекой, которая летом забывает течь

из ясного и синего неба
из берегов звёзд.

Я увидел стихи
на моих плечах однажды, ночью
когда летали как песня
среди сумасшедших лип
которые первый раз привезли нас
в необъятный рай сущностей

и в нежные моменты, разносимые ветром.

Это действительно мои стихи
как белый, белый лебедь который шепчет
среди аринов, защищающих нас от молчания
и от ложных тайн ночи,
от слишком ярких глаз крестьян в пути
и луна ночей
с признаками запоздалых

и наивно-древних мыслей.

Era chiar poezia mea

Nu te poți juca cu gravul subiect
al poeziei care se naște
ca iarba satului în inima ta
și cu râul care vara uită să curgă

din seninul înalt și albastru
din maluri de stea.

Eu am văzut poezia
pe umerii mei într-o seară
zburând ca un cânt
printre teii nebuni
care ne duceau prima oară
în vastul eden al esențelor

și al clipelor suave purtate de vânt.

Era chiar poezia mea
ca o lebădă albă, albă ce susura
printre arinii care ne protejau de tăcere
și de falsele nopți de mistere,
de ochii prea vii ai țăranilor din cale
și de luna nopților
cu semne de gânduri târzii

și naiv-ancestrale.

REPERE BIO-BIBLIOGRAFICE

Coriolan Păunescu (poet, prozator, publicist, pedagog), membru al Uniunii Scriitorilor din România, născut la 1 noiembrie 1945, în comuna Banca, județul Vaslui. Copilăria și-o petrece în casa bunicilor, Nicolae și Maria Cazacu (n. Gherghel) din Băneasa-Galați, unde părinții săi, Victor și Sofia Păunescu (n. Cazacu) își aveau domiciliul stabil. Din păcate, între aceștia vor apare unele disensiuni, care, neputând fi aplanate, vor conduce la despărțirea celor doi soți. Copilul, Coriolan Păunescu, va fi încredințat mamei, prin hotărâre judecătorească, iar tatăl se stabilește la București, rupând legătura cu fiul său. Acesta, în anul 1959, absolvă cursurile Școlii Elementare de 7 ani din localitatea Băneasa, unde locuia împreună cu mama și bunicii materni. În toamna aceluiași an, după susținerea examenului de admitere, Coriolan Păunescu este elev intern al Școlii Medii Mixte din Tg. Bujoru, regiunea Galați.

Judecând din perspectiva unor posibile împliniri materiale, Coriolan Păunescu, după absolvirea școlii medii (1964), studiază științele agricole, la Institutul „Ion Ionescu de la Brad” din Iași. În studenție, recomandat poetei Ana Mășlea, redactor la Studioul Teritorial de Radio Iași, de prof.dr. Valeriu Corcodel, căruia i-a fost elev în liceu, va colabora, săptămânal, la emisiunea de radio, intitulată: „Tineri scriitori studenți”. Ani de zile, i s-au difuzat, pe calea undelor, o bună parte din poemele perioadei. Scrie și colaborează, cu diverse genuri publicistice, la emisiuni economico-sociale destinate *Satului românesc (din anii 1965-1969)*. În același timp, publică poezii la ziarul „Viața nouă” din Galați, sub girul redactorilor Dan Plăeșu și Virgil Nistru Țigănuș, tineri scriitori, licențiați în filologie, pe deplin afirmați în literatura momentului de atunci și de astăzi.

În perioada 1964-1969 frecventează – ca student - Cenaclul literar „Ion Creangă”, condus de regretatul istoric și critic literar *Virgil Cuțitaru*, dar și „Clubul Artelor”, găzduit de Casa Tineretului și Studenților din Iași, inițiat și îndrumat de poetul *Corneliu Sturzu*, profesor la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” și, totodată, redactor șef-adjunct la Studioul de Radio Iași, din păcate și el plecat, de timpuriu, în *lumea umbrelor*.

La Iași, îi va cunoaște pe mulți dintre viitorii scriitori de mai târziu: Mihai Ursachi, George Pruteanu, Gheorghe Lupu, Ion Roșu, Corneliu Popel, Vasile Constantinescu, Zaharia Sângeorzan, Nicolae Grigore Mărășanu, Emil Nicolae,

Daniel Lascu și alții, care, ca studenți ai vremii, frecventau aceleași medii literare. Coriolan Păunescu vorbește, cu mare admirație, despre mulți dintre poeții și prozatorii acelor vremuri, pe care i-a cunoscut personal, între care: Otilia Cazimir, George Lesnea, Florin Mihai Petrescu, Horia Zilieru, Mircea Radu Iacoban, Corneliu Ștefănaș și Andi Andrieș care puteau fi întâlniți, cu regularitate, în redacțiile revistei *Cronica* și *Iașul literar*, dar și despre mai tinerii: Nicolae Turtureanu, Ion Chiriac, Vicențiu Donose, Stelian Baboi și alții, întâlniți cu ocazia evenimentelor literare din Iașul vremii de-atunci. În 1967, Coriolan Păunescu este audiat în Cenaclul Revistei „Cronica”, considerat, la acel moment, o ultimă treaptă până la debutul în revista amintită. Ca urmare, i se publică, în paginile revistei „Cronica” poemul *Surâsuri albe*, considerat debutul său în publicistica literară a vremii. Mai târziu, la *Cronica* și *Convorbiri literare*, îi vor apărea și alte poezii.

Publica, ca student, și în două dintre volumele colective, editate de Casa de Creație Populară a județului Iași; respectiv, în *Lumină de marte* (îngrijit de prozatorul Vicențiu Donose) și *Imn*, coordonat de poetul Ion Chiriac. În ambele culegeri, poeziile lui Coriolan Păunescu sunt elogii, emoționante, aduse omului și patriei sale, de atunci și dintotdeauna.

Concomitent, și cu aceeași tematică, publică poezii și în „Pagini dunărene” din Galați, periodic editat, după obiceiul timpului, de Casa de Creație Populară din localitate (director, poetul Valeriu Gorunescu și, ceva mai târziu, prof. Eugen Popazu). În acele timpuri, în *Pagini dunărene*, apăreau, frecvent, Simon Ajarescu, Virgil Nistru Țigănuș, Ion Chiric, Dan Plăieșu, Ion Trandafir, Nelu Oancea, Valeriu Salcie, Corneliu Antoniu, Mircea Ionescu, D.D.Șoitu, Marcel Ionescu etc. Un timp, *Pagini dunărene* s-a aflat și sub directoratul prozatorului *Apostol Gurău*, cel care, editorial, avea să debuteze („Inceputul verii astronomice”, 1978), sub girul lui Marin Preda, la Editura *Cartea Românească*, pe care autorul *Delirului* o patrona în acele vremuri. De altfel, în aceeași editură, prozatorului gălățean, *Apostol Gurău*, îi va apărea și volumul, de excepție, *Defonia* care, cu mijloacele literare ale unui adevărat maestru al genului, redă drama țăranului român, în drumul său, dramatic, către mult discutata colectivizare a agriculturii.

După absolvirea facultății (1969), lăsând în urmă imaginile evenimentelor literare, la care participase, ca student, dar și ecourile replicilor date de actorii *Miliță Gheorghiu*, *Ani Braeschi*, *Margareta Baci*, *Constantin Dinulescu*, *Dionise Vitcu*, *Petre Ciubotaru*, *Corneliu Constantiniu*, de pe scena Naționalului din Iași,

poetul Coriolan Păunescu va deveni redactor al ziarului „Vremea Nouă” din Vaslui.

Aici continuă să publice, frecvent, în volume colective ale vremii („Urme pe timp”, „Tărâm solar”, „Arc peste timp” etc), apărute sub egida Casei de Creație Populară a Județului Vaslui), dar și în suplimentele literare ale reapărutului ziar local, vasluian, „Vremea nouă”. Iubirea, dragostea de patrie și de neam, dar și de aproapele nostru etc, vor fi încă teme predilecte, în poezia lui Coriolan Păunescu, pe care o va publica la Iași, la Galați, la Vaslui și București, în reviste, culegeri și ziare ale timpului (Cronica, Convorbiri literare Iași, Viața nouă Galați, Vremea nouă Vaslui, Apărarea patriei, uneori alături de scriitori, precum Mihai Beniuc și alții), prefigurând, în acest fel, debutul său editorial și, desigur, bibliografia sa, literară, de mai târziu.

Se căsătorește (1972), la Vaslui, cu profesoara Emilia Harabagiu, absolventă a Facultății de Geografie din Iași. Tot aici, se va naște Oana Maria Păunescu, prima fiica a poetului. Atrăsă și ea de mirajul presei, aceasta va deveni redactor la AGERPRES București, după absolvirea Facultății de Științe Economice și a unui doctorat în materie, la Universitatea de Stat „Dunărea de jos” din Galați.

În perioada 1973-1974, Coriolan Păunescu studiază jurnalistică, la cursurile postuniversitare ale Facultății de Ziaristică din București, destinate redactorilor din Presa scrisă, Televiziune și Radio. Îi va cunoaște, aici, în calitate de colegi, pe George Coandă, Liviu Grăsoiu, Lucian Avramescu și Corneliu Ifrim, pe atunci scriitori debutanți, care, de-a lungul vremii, vor impresiona publicul literelor române contemporane. O amintire deosebită, prin predare și ineditul tematicilor abordate, îi vor lăsa, în această perioadă, profesorii universitari *Gheorghe Bulgăr, Heinri Wald și Sergiu Verona*, ca fiind câteva dintre cele mai luminoase figuri ale școlii de ziaristică a anilor 70.

După mai mulți ani, de la încadrarea sa, la ziarul „Vremea nouă” din Vaslui, în anul 1976, se transferă la Galați, devenind redactor al Ziarului „Viața nouă”. Un an mai târziu (1977), în acest oraș, se naște cea de a doua fiică a poetului, Andreea Laura Păunescu, care, în anii liceului (Vasile Alecsandri din Galați) și, respectiv, ai studenției, la Universitatea de Medicină și Farmacie „Carol Davilla” din București, publica poezie la revistele: *Contemporanul. Ideea europeană*, *Dunărea de jos*, *Danubius universitas* etc.

În aceeași perioadă, în urma câștigării concursului literar „Iubirea”, organizat de Biblioteca Municipală „Ștefan Petică” din Tecuci-Galați, destinat liceenilor (era în clasa a XI-a), Andreei Laura Păunescu i se va publica placheta

de versuri: „Noapte albă de sânziene” (Editura Hipatia, Galați, 1995, director Mircea Ionescu), iar mai târziu, în anii studenției, îi va apare volumul „Floare de colț” (Editura ISTRU, Galați, 1999), bine primite de critica literară a vremii (referințe critice: *Daniel Cristea Enache*, Contemporanul. Ideea Europeană, București; *Andrei Petruș*, Baadul literar, Bârlad; *Virginia Chiriac*, Confluențe Iași-Chișinău etc.).

În anul 1980, după numai patru ani, de la venirea sa, în Orașul de la Dunăre, Coriolan Păunescu, fără o consultare prealabilă, se trezește promovată în activul de partid al județului. Nefiind atras, prin nimic, de această funcție, poetul refuză munca ce i s-a propus, motiv pentru care, conform uzanțelor vremii, este înlăturat (cu *mânie proletară*), de la ziarul „Viața nouă” din Galați, nu fără tevatura specifică unui asemenea refuz... „de sarcini”. În disperare de cauză, se adresează mai multor redacții, între care și Ziarului „Vremuri noi” din Călărași. Însă, ca pretutindeni, i se refuză și aici încadrarea, după ce se află că, la Galați, poetul a fost concediat pentru *insubordonare* pe linie de partid.

Va fi în cadreat la Tulcea, ca redactor la Ziarul județean „Delta”. Însă, după câteva luni, în termeni imperativi, i se cere să se mute cu familia, în această localitate, fapt de neacceptat pentru soția sa, prof. Emilia Păunescu, care a refuzat să-și părăsească catedra, în favoarea unei supliniri în orașul amintit. În aceste condiții, în ciuda calităților care îl recomandau, pentru munca de ziarist, Coriolan Păunescu se va încadra, la Galați, ca inginer cadastru și amenajări de zone, la Regionala CFR, de unde va fi detașat, vreme de câțiva ani, ca director al Centrului de Perfecționare și Pregătire a Personalului de la Căile Ferate. După aproape patru ani este numit inspector în Administrația de Stat a județului Galați, unde va rămâne până în anul 1987 când, în urma schimbării conducerii Județului Galați, este rechemat la ziarul „Viața nouă”.

În această perioadă, poetul debutează în volum, la Editura Junimea din Iași și, cu proză scurtă, la Editura Albatros din București. Noile apariții sunt bine primite de critica literară, din Galați și București, ceea ce demonstrează că, uneori, clipele de restriște pot influența benefic viața oamenilor din orice timp.

Evenimentele din 1989 îl vor găsi în funcția de redactor principal al ziarului „Viața nouă”, care, în timpul revoluției, va deveni cotidianul „Viața liberă” al Galațiului. În spiritul deplinei libertăți de opțiune profesională, Coriolan Păunescu, după revoluție, va lucra, pe rând, sau concomitent, ca redactor la publicațiile: „România Muncitoare”, „Realitatea Românească” din București, cotidianul „Acțiunea” din Galați, precum și la Agenția Națională de Presă ROMPRES.

Din 1999, fiind doctorand și, mai apoi, doctor în management-marketing, poetul ocupă posturi didactice în învățământul universitar: dintre acestea, amintim pe cele de *asistent*, *lector* și, mai apoi, *conferențiar universitar* (2009), titular la Facultatea de Științe Economice a Universității DANUBIUS din Galați. A funcționat, concomitent, și la *Facultatea de Comunicare, Relații Publice* din instituția amintită. În timp, a predat la universitățile: „Dunărea de jos” din Galați și Apollonia din Iași. După pensionare (2011), în calitate de conferențiar universitar, va continua să țină cursuri la Universitatea Danubius.

În timpul cât a funcționat în învățământul universitar, Coriolan Păunescu va realiza și o adevărată bibliografie didactică, în profilurile: *economic*, *jurnalism* și *relații publice*.

De-a lungul timpului, publică poezii la diverse reviste, între care amintim: **Cronica**, **Convorbiri literare** și **Contact Internațional** din Iași, **Contemporanul**, **Ideea Europeană**, **Flacăra** din București, **Vatra veche** din Tg.Mureș, **Porto-Franco**, **Dunărea de jos**, **Antares**, **Boema**, **Axis libri**, **Partener**, **Danubius Universitas** din Galați, **Dunărea** din Brăila, **Oglinda literară** din Focșani, **Cetatea Culturală** din Cluj-Napoca, **Constelații diamantine** și **Regatul cuvântului** din Craiova, **Orion** din Ploiești, **Academia bărlădeană** și **Baaadul literar din Bârlad**, dar și în alte publicații din **Deva**, **Hunedoara** și **Câmpulung Moldovnesc**.

Mai publică, în **Basarabia literară**, în **Le courrier international de la Francophilie** din Galați (cu difuzare la Paris și în alte orașe ale Europei), **Actualitatea literară**-Lugoj, **Plumb-Bacău**, **Tecuciul literar-artistic**, **Nuove lettere**-Italia, **Cronica Veche**-Iași, precum și în publicații românești din Canada (**Destine Literare, de exemplu**), dar și din **Regatul Unit** al **Marii Britanii**.

În 1994, Coriolan Păunescu devine membru al Uniunii Scriitorilor din România-Asociația București, iar în anul 2005, primește **Premiul Revistei „Dunărea de jos”**, pentru volumul „Trupul meu de poezie”, apărut la Editura SINTEZE din Galați.

Un an mai târziu (2006), Filiala USR Galați-Brăila îi acordă **Premiul Pentru Proză**, la volumul *Taifas la Șapte ape* (proză scurtă), apărut la Editura Fundației Academice DANUBIUS din Galați. În anul 2017, la aniversarea Universității Danubius-25 de ani de la înființare, Fundația Universitară „Benone Pușcă” îi acordă **Diploma de Excelență pentru Opera Omnia în Literatură**. Aceeași fundație, în anul 2018, îi va conferi, în semn de prețuire pentru activitatea culturală depusă la Universitatea Danubius din Galați, **Diploma de Excelență**, semnată de Prof.univ.dr.Benone Pușcă, președintele fundației; de asemenea, cu prilejul Zilei de naștere a poetului (1 noiembrie 1945), Primăria Orașului Tg.

Bujor, județul Galați îi acordă, de asemenea, **Diploma de Excelență, pentru întreaga activitate culturală** realizată ca *fiu al meleagurilor bujorene*. Datată 1 noiembrie 2017, Diploma este semnată de primarul orașului Tg. Bujoru. De asemenea, Biblioteca Municipală „Ștefan Petică” Tecuci, în anul 2019, îi acordă „Domnului Coriolan Păunescu, scriitor și profesor universitar, *pentru contribuția deosebită adusă la promovarea literaturii române și participarea la primul Salon literar-artistic al instituției, Diploma de Excelență*”. Semnează profesor **Ionica Nasie**, directorul Bibliotecii „Ștefan Petică” din Municipiul Tecuci. Lansează, cu mult succes, și constant, volume de poezie în cadrul Salonului Axis libri al Bibliotecii Județene V.A.Urechia din Galați, condus de scriitorii Ilie Zanfir și Teodor Parapiru, pentru care i se atribuie, de fiecare dată, Diplome de Excelență din partea instituției amintite.

Potrivit **Istoriei Jurnalismului în date. Enciclopedie cronologică** (coord. Marian Petcu), Coriolan Păunescu înființează și conduce (2000-2011), la Galați, publicațiile: **Jurnal universitar, Danubius și Danubius Universitas**, sub patronajul Universității Danubius din Galați. De asemenea, înființează, în același cadru, Editura DANUBIUS, pe care o va conduce vreme de șase ani. Este membru, de-a lungul timpului, în diferite colegii de redacție, ale unor publicații gălățene (*Dunărea de Jos, Boema,*

Danubius, precum și la alte publicații cultural-științifice universitare din țară (de exemplu, la „Convergențe Spirituale Iași-Chișinău. De la frați la frați”), care apare sub egida Ligii Culturale pentru Unitatea Românilor de Pretutindeni-Departamentul Moldova, a Academiei de Științe a Republicii Moldova, a Universității Apollonia din Iași și, nu în ultimul rând, a Universității de Stat din Chișinău.

Participă, la congrese și manifestări științifice din Galați, Iași și Bacău etc; de asemenea, colaborează la o serie de publicații universitare, altele decât Convergențe Spirituale, editate de Universitatea Apollonia împreună cu Universitatea de stat din Chișinău, precum și la alte publicații ale Universității Danubius; de exemplu, OECONOMICA Galați.

În perioada 1982-2020, **Coriolan Păunescu**, dedicat îndeosebi vieții literare, publică următoarele volume de poezie și proză:

1. **Iarbă solară**, poezie, Editura Junimea din Iași, 1982, publicat prin concurs de debut editorial;
2. **Adresa mea, prezentul**, reportaj literar, Editura Albatros, București, 1985;
3. **Dimineața din cuvinte**, poezie, Editura Junimea, Iași, 1987;
4. **Intâlnirea de sub stele**, proză, Editura Albatros, București, 1989;

5. **Joc alb**, poezie, Editura Porto-Franco, Galați, 1990;
6. **Drumul zimbrului**, proză, Editura Porto-Franco, Galați, 1993;
7. **Carte cu ștregari**, poezie, Editura Porto-Franco, Galați, 1995;
8. **Iubito, suntem în pericol**, poezie, Editura Geneze pentru Literatură și Artă, Galați, 1995;
9. **Pridvor de lut**, poezie, Editura Geneze pentru Literatură și Artă, Galați, 1997;
10. **Poduri peste apele lumii**, poezie, Editura Fundației Rompres, București, 1998;
11. **Cumplitul joc de-a poezia**, poezie, Editura Scriptor, Galați, 1999;
12. **Iarnă cu ștregari**, poezie pentru copii și tineret, Editura Arionda, Galați, 2000;
13. **Vânătoare de umbre**, poezie, Editura Scorpion, Galați, 2002;
14. **Trupul meu de poezie**, poeme, Editura Sinteze, Galați, 2005;
15. **Taifas la Șapteape**, proză, Editura Fundației Danubius, Galați, 2006;
16. **Liber la iubire și vis**, poezie, Editura Sinteze, Galați, 2008;
17. **Răstimpul iubirii**, poezie, Editura Universitară Danubius, Galați, 2010;
18. **Aleargă cu mine**, poezie, Editura Pax Aura Mundi, Galați, 2011;
19. **Ne pleacă poveștile din aripi**, Colecția Opera Omnia, Poezie Contemporană, Editura TIPOMOLDOVA, Iași, 2012;
20. **Parmi les mots en erance** (în limba franceză: de Constantin Frosin), Editura Le Brontosauere (Paris), 2012;
21. **Incompatibila noapte**, poezie, Editura Axis libri, Galați, 2013;
22. **Carte cu ștregari**, poezie pentru copii, ediție bilingvă, versiunea franceză: Constantin Frosin, Editura Zigotto, Galați, 2013;
23. **Nedumeriri concentrice**, poezie, Editura eLiteratura, București, 2014;
24. **Interogație finită**, poezie, Editura Zigotto, Galați, declarată Cartea anului, la Festivalul de Poezie „Grigore Hagiu” Tg.Bujoru-Galați, Ediția din 2014;
25. **Planetă liberă și sumbră**, poezie, Editura InfoRapArt, Galați, 2016;
26. **Cântecul luminii**, poezie, Editura LUCAS, Brăila, 2018;
27. **Iar tu stai blând și drept**, antologie de poezie cu accente religioase, Editura Universitară Danubius, Galați, 2018;
28. **Eterna mirare/Vecinoe udivlenie**. In limba rusă de *Virginia Chiriac*, Editura Lucas, Brăila, 2019.
29. **Impulsurile ierbii**, poezie, colecția poezie contemporană, cu o prefață de Ioan HOLBAN, Editura TIPOMOLDOVA din Iași, 2020.

Are în pregătire și alte volume, de poezie și proză, unele deja predate Editurii Universitare Danubius din Galați. Scrie, de mai mulți ani, la un roman despre țăranul roman în epoca socialismului.

REFERINȚE CRITICE (selectiv, și, pe categorii de autori, în ordinea apariției): **Laurențiu Ulici** (România literară), **Daniel Cristea Enache** (Contemporanul. Ideea Europeană), **Ioan Holban** (Convorbiri literare), **Mircea Iorgulescu** (România literară), **Doina Tudorovici** (Contemporanul. Ideea Europeană), **Traian T. Coșovei** (Fețele Culturii, Supliment literar al Ziarului AZI), **Constantin Trandafir** (Convorbiri literare), **Liviu Grăsoiu** (Bibliotheca, Târgoviște), **Mircea Coloșenco** (Convorbiri literare, Iași), **Gheorghe Istrati** (Oglinda literară, Focșani), **Mircea Dinutz** (Acțiunea Galați), **Ion Trif-Pleșa** (Acțiunea, Galați), **Dan Plăeșu** (Viața nouă-Magazin, Viața liberă), **A.G.Secară** (Dunărea de jos, Viața liberă), **Tudor Mușat** (Suplimentul literar al ziarului Viața nouă), **Constantin S. Dimofte** (Contemporanul. Ideea europeană; Jurnal universitar), **Victor Sterom** (Dunărea de jos), **Ion Manea** (Dunărea de jos, Axis libri, Viața liberă), **Vasile Iancu** (Cronica), **Corneliu Stoica** (Școala gălățeană), **Nicolae Busuioc** (Cronica veche), **Livia Ciupercă** („Destine literare”, Canada, Dunărea de jos), **Andrei Petruș** (revistele Plumb, Școala gălățeană și Dunărea de jos, Boema), **Prof. univ. dr. Virgil Țigănuș** (revista Axis libri), **Prof. univ. dr. Constantin Frosin** (Danubius universitas, Jurnal universitar, Le courriere de la Francophilie-România) și Nuove lettere - Italia), **Conf. univ. dr. Alina Cheșcă** (Danubius Universitas, Dunărea de jos), **Prof. univ. dr. Nicolae Vasilescu** (Viața liberă, Danubius universitas), **Prof. dr. Gabriela Ciubotaru** (revista Școala gălățeană), **Paul Sân-Petru** (Dunărea de Jos), **Ioan Toderiță** (Dunărea de Jos, Observatorul cultural); **George Coandă** (Orion), **Dumitru Anghel** (Boema, Dunărea de jos, Litera 13), **Gruia Novac** (revista Baaadul literar-Bârlad), **Apostol Gurău** (Dunărea de jos, Galați; Oglinda literară, Focșani), **Virginia Chiriac** (Dunărea de jos, Porto-Franco, Galați; Școala gălățeană, Danubius universitas, Convergențe Spirituale Iași-Chișinău), **Marius Chelaru** (Convorbiri literare), **Petre Manolache** (Dunărea de jos; Boema), **Doru Căstăian** (Porto-Franco), **Vasile Filip** (Revista Română), **A.G. Secară** (Dunărea de jos; Viața liberă), **Ghiță Nazare** (Școala gălățeană; Tecuciul literar artistic), **Conf.univ.dr. Cătălin Ioan** (Danubius Universitas) etc.

CORIOLAN PĂUNESCU este prezent în următoarele **dicționare, antologii, studii și lucrări de istorie și critică literară**, publicate în edituri din România și nu numai, după cum urmează:

1. **Ciobanu, Mihail; Andronic, Alexandru; Necula, Petru**, *Cronica Vasluiului-documente, locuri, fapte*, prefațată de Constantin CIOPRAGA, membru al Academiei Române, Editura Publirom, București, 1999, p.262, 454;
2. **Necula, Petru; Ciobanu, Mihai**, *Dicționarul personalităților vasluiene*, Editura Cutia Pandorei, Vaslui, 2001, p.111-112;
3. **Dimofte, S. Constantin**, *Miză pe pasul doi*, Editura pentru Literatură Națională, București, 2003, p.78-80;
4. **Sterom, Victor**, *Banca de metafore-cronici succinte*, Biblioteca Sinteze Literare, Ploiești, 2002;
5. **SASU, Aurel**, DICȚIONARUL BIOGRAFIC AL LITERATURII ROMÂNE-DBLR, Editura Paralela 45, An.2006, p.320;
6. **Pușcă, Benone**, coord., Dicționar monografic al Universității Danubius, Galați, 2007, p.136-146;
7. **Zaharia, Florina**, coord., *Antologia poezilor contemporani gălățeni*, Editura Centrului Cultural Dunărea de jos, Galați, 2008, p.241-248;
8. **Zaharia, Florina**, coord., *Antologia prozatorilor contemporani gălățeni*, Editura Centrului Cultural „Dunărea de jos”, Galați, 2008, p.236-246;
9. **Baban, Ioan**, *Dicționarul Univers Cultural și Literar Vasluian*, Editura PIM, Iași, 2008, p.330-332;
10. **Baban, Ioan**, *Ecoul numelor proprii (I-II)*, Editura PIM, Iași, 2016, p.252-257;
11. **Busuioc, Nicolae**, *Semne în labirint*, Editura Știința, Chișinău, Republica Moldova, 2008, p.77-79;
12. **Busuioc, Nicolae**, *Aperto libro*, Editura Vasiliana`98, Iași, 2014, p.31-132;
13. **Antoniou, Corneliu**, *Serile de literatură ANTARES*, culegere de poezie, bilingvă, Editura Antares, Galați, 2008, p.195-208;
14. **Brezeanu, Ion**, *Personalități gălățene*, Editura Centrului Cultural Dunărea de Jos, Galați, 2009, p.147;
15. **Crăciun, Boris; Crăciun-Costin, Daniela**, *1500 scriitori români clasici și contemporani-dicționar bibliografic esential*, Editura Porțile Orientului, Iași, 2010, p.363-364;
16. **Crăciun, Boris; Crăciun-Costin, Daniela**, *Dicționarul scriitorilor români de azi, din România, Basarabia, Bucovina de Nord, Banatul sârbesc, Europa*

- Occidentală, Israel, America*, Editura Porțile Orientului, Iași, 2011, p.363-364;
17. **Toderiță, Ioan**, *Revelația și relevanța textului literar-scriitori gălățeni contemporani*, Editura Centrului Cultural Dunărea de Jos, Galați, 2011, p.177-180;
  18. **Toderiță, Ioan**, *Spațiul vectorial al limbajului literar*, Editura EditGraph, Buzău, 2013, p.56-62;
  19. **Novac, Gruia**, *Considerații critice-cronici mirabile*, Editura Sfera, Bârlad, 2011, p.29-35; p. 141-147;
  20. **Diaconescu, Ligia**, *Antologia scriitorilor români din lume STARPRESS*, Editura Fortuna, Iași, 2012, p.70;
  21. **Ciupercă, Livia**, *Scriitori gălățeni de ieri și de azi*, Editura Centrului Cultural „Dunărea de Jos”, Galați, 2012, p.70-71;
  22. **Ciupercă, Livia**, *Portrete la Dunărea de jos*, Editura Centrului Cultural „Dunărea de Jos”, Galați, 2014, p.152-154;
  23. **Burlui, Vasile; Marinescu, Gh. Constantin**, *Universitatea Apollonia în Comunitatea Academică Națională și Internațională*, Editura Samia, Iași, 2012, p.440-445;
  24. **Acad (R.Moldova) Marinescu Gh, Constantin**, *Scriitori și cărturari români*, Editura Samia, Iași, 2013, p.196-198;
  25. **Petcu Marian** (coord.), *Istoria Jurnalismului din România în date - Enciclopedie Cronologică*, Editura Polirom, Iași, 2012, p.697, p. 803, p.1000;
  26. **Ilie, Zanfir**, *Galațiul în spațiul cultural național*, Editura Convorbiri literare, Iași, 2013, p.196-198;
  27. **Ilie, Zanfir**, *Dicționarul scriitorilor gălățeni*, Editura Axis libri, Galați, 2016, p.390-393;
  28. **Adamescu, Cezarina**, *Intâlniri afective*, Editura InfoRapArt, Galați, 2013, p.151-160;
  29. **Adamescu, Cezarina**, *Intâlniri dunărene*, Editura InfoRapArt, Galați, 2013, p.212-218;
  30. **Marcean, Carmen Antoaneta** și colab., *Antologia literară de la Dunărea de jos*, Editura Universul Prieteniei, Iași, 2014, p.197-211;
  31. **Ștefănachi, Aurel**, *Antologia de poezie română contemporană (II), Ediție în limbile română, franceză, engleză și germană, Colecția Opera Omnia*, Editura TIPOMOLDOVA, Iași, 2014, p.1121-1138;
  32. **Moga, Liliana**, *Florilegiu Poetic Vasluian*, (din colecțiile Bibliotecii Județene „Nicolae Milescu Spătaru” din Vaslui și ale bibliotecilor municipale „Stroe

- Belloescu” din Bârlad și „Mihai Ralea” din Huși), Editura Sfera, Bârlad, 2015, p 462-467.;
33. **Nazare, Ghiță**, *Cronici optimiste*, Editura Centrului Cultural „Dunărea de Jos”, Galați, 2017, p.102-106;
  34. **Anghel, Dumitru**, *Note de lector*, Editura Lucas, Brăila, 2017, p.157-163;
  35. **Anghel, Dumitru**, *De la cronica muzicală la critica literară*, Colecția Opera Omnia, Publicistică și Eseu contemporan, Editura TI|POMOLDOVA, Iași, 2018, p.360-364;
  36. **Manea, Ion**, *Raftul cu cărți*, Editura eLiteratura, București, 2018, p.123-128;
  37. **Chiriac, Virginia**, *Cărți și autori*, Editura Lucas, Brăila, 2019, p.86-104;
  38. **Acad.Cimpoi Mihai, coord., Vasilcău,Traian** *Enciclopedia scriitorilor români contemporani de pretutindenii*, editată la Chișinău, Republica Moldova, 2020;
  39. **Moga, Liliana, coord.**, *Călătorie pe tărâmul visării. Antologie de literatură pentru copii și tineret*, editată de Consiliul județean Vaslui și Biblioteca „Nicolae Milescu Spătaru”, 2020, p.347-354.

In cei peste 15 ani de activitate universitară, Conf.univ.dr.Coriolan Păunescu publică 29 de lucrări editoriale, cu caracter didactico-științific, în domeniile:comunicare-relații publice, jurnalism, management general, comunicare și negociere economică, management-marketing etc.

Amintim, dintre aceste lucrări, cu caracter didactic, următoarele:

1. Păunescu, Coriolan *Comunicare-Relații publice*, Editura Arionda, Galați, 2000;
2. Păunescu,Coriolan, *Elemente de marketing*, Editura Fundației Academice Danubius, Galați, 2002;
3. Păunescu, Coriolan, *Relații publice (I)*, Editura Sinteze, Galați, 2004;
4. Păunescu, Coriolan, *Relații publice (II)*, Editura Sinteze, Galați, 2004;
5. Păunescu, Coriolan; Ioan, Angelo, Cătălin; Turtureanu, Anca, Gabriela, *Elemente fundamentale de marketing*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2005;
6. Păunescu, Coriolan; Ioan, Angelo, Cătălin; Turtureanu, Anca-Gabrila, *Managementul actual, de la teorie la modelare matematică*, Editura Sinteze, Galați, 2005;
7. Păunescu, Coriolan, *Merceologia produselor alimentare*, Editura Fundației Academice Danubius, Galați, 2006;

8. Păunescu, Coriolan; Păunescu, Oana, Maria, *Managementul firmei*, Editura Fundației Academice Danubius, Galați, 2006;
9. Păunescu, Coriolan; Păunescu, Oana, Maria, *Introducere în merceologia generală*, Editura Zigotto, Galați, 2008;
10. Păunescu, Coriolan, *Tehnica negocierilor în afaceri*, Editura ProUniversitaria, București, 2010;
11. Păunescu, Coriolan, *Promovarea evenimentului public*, Editura Universitară Danubius, Galați, 2014.

Prof. Emilia Harabagiu-Păunescu
26.VIII.2021

СОДЕРЖАНИЕ

ПРЕДИСЛОВИЕ	4
Ностальгия на луне	10
Приглашение с дождем	12
Белое обещание	16
Новый край	18
Мои отправления	20
У меня больше нет места	22
Мысли	24
На Атлантике	26
Летние игры	28
Мгновение	30
Ощущение серьёзных вещей	32
Судьба	34
Напрасно я кричу	38
Потерянные чувства	40
Давай пойдём	44
Сомнительный источник	46
Перетолкования ночи	48
Я участник	52
Я слышу его дунавение	54
Забывтая история	56
Ночной пейзаж	60
У меня болит тишина	62
Законченная игра	66
Мои состояния	70
Если она моя астральная мать	74
Узловая точка определения	76
С длинными стопами	78

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE.....	5
Nostalgii pe lună.....	11
Invitație cu ploaie.....	13
Alba promisiune.....	17
Un nou tărâm.....	19
Plecările mele.....	21
Nu mai am loc.....	23
Gânduri.....	25
Pe Atlantic.....	27
Jocuri de vară.....	29
Moment.....	31
Senzația gravelor lucruri.....	33
Destin.....	35
Zadarnic strig.....	39
Pierdutele trăiri.....	41
Să mergem.....	45
Îndoielnicul izvor.....	47
Răstălmăcirile nopții.....	49
Eu sunt părtaș.....	53
Aud cum bate.....	55
Uitata poveste.....	57
Peisaj de noapte.....	61
Liniștea care doare.....	63
Joc terminat.....	67
Stările mele.....	71
Dacă-i mama din cer.....	75
Punctul nodal al definerii.....	77
Cu tălpile lungi.....	79

Импульсы	80
Мать	82
Улыбнись мне	84
Аллегория	86
Горячая погода	88
Солдат	90
Спектакль	92
Меч над головой.....	94
Из рамки иконы	96
Пейзаж с птицами.....	98
Мета-события	100
Лезвие света	102
Фракийский Спартак.....	104
Простой рассказ.....	106
Причащение.....	108
Абсурдность	110
Похвала	112
Запретная иллюзия.....	114
Пора.....	116
Действительно, это было моё стихотворение	118

Impulsuri	81
Mama	83
Zâmbește-mi	85
Alegorie	87
Ferbintele timp.....	89
Oșteanul.....	91
Spectacol.....	93
Sabia de deasupra	95
Din rama icoanei	97
Peisaj cu păsări.....	99
Metaîntîmplări	101
Lama de lumină.....	103
Tracul Spartacus.....	105
Poveste simplă	107
Comuniune.....	109
Absurditate	111
Laudă.....	113
Iluzie interzisă	115
E timpul.....	117
Era chiar poezia mea	119
REPERE BIO-BIBLIOGRAFICE	121

